

SZEKERES KATÓ

Maruska sorozat

A PILLANGÓ NYAKÉKE

Romantikus mesék kicsiknek

Szeged, 2010

Támogatók

*Szegedi Közéleti Kávéházi Esték Alapítvány
Kuratóriuma nevében:*

Dr Szondi Ildikó az esték szerkesztője

Dr Szalay István a Kuratórium elnöke

*Volt Hádifoglyok Bajtársi Szövetsége Szeged
Szegedi Bajtársi Klub*

Nagy Józsefné Ila

Maróti Mihály Tibor

Szekeres István

Pósa Attila: informatikus

*Tilos a kiadványokat, vagy azok bármely részét sokszo-
rosítani, információs rendszerben tárolni, bármilyen
formában sugározni, felhasználni, a szerző írásbeli enge-
délye nélkül,*

Kiadó: Bakai Beáta

ISBN: 978-963-88809-0-1

A PILLANGÓ NYAKÉKE

Az őzsuta kicsit nyugtalanul legelészett az erdő szélén, a tisztáson. Gidája nem régen született és állandóan bökdöste anyja hasát, hogy minél több tejecske csorogjon a szájába. Aztán rátapadt a finom nedű forrására és a viláért sem akarta elengedni. Anyja már-már kívánta az üde friss zöldet, és nemcsak azért, mert megéhezett. Ha nem legel, a tejecske is elapad. Mi lesz akkor a gidácskával? De egyébként is az őzek egyetlen dolga a legelés.

Mikor lelegelte maga körül a fűvet, lépett egyet-kettőt a friss érintetlen zöld csomók felé. A gida nyaka ilyenkor kétszer akkorára nyúlt, mert még nem jött rá, hogy ha egyfolytában szopni akar, akkor anyjával együtt kell lépdelnie. Anyja, nem zavartatta magát, mert tudta, hogy így állandó mozgásra készíti kicsinyét, ami nagyon fontos a vad életében. Legalább olyan fontos, mint az állandó éberség. Minden kis zörejre fel kell figyelni, minden szagot, illatot meg kell érezni és ismerni.

Mióta megszületett a gida, az őzsuta, minden apró neszezésre felkapta a fejét. Egyik szemével a rágcsálni valót kereste, másik szemével a körülötte lévő mozgást figyelte, bár mindig, minden mozgott körülötte. Az erdő is, a mező is tele volt élettel.

Ám a madarak közül csak az érdekelte, amelyik veszély esetén riasztott. Ezért inkább a földön kódogó, sunnyogó, rájuk bajt jelentő állatok miatt nyugtalanzkodott.

Míg gidája nem tudta biztonsággal használni a lábát menekülésre, addig is aggódott. Magasra tartott fejjel, jókora távolságra belátta a mezőt. Az erdő nagyobb veszélyt jelentett és egyben menekülést is. Valahányszor megjelent a sík területen egy nagyobb állat, vagy számára szokatlan dolog történt, az erdőbe vágatott.

Ezért aztán nem is távolodott el tőle nagyon. Nedves orrocskájával minden egyes fánál állandóan be-beszimatolt az erdőbe, mintegy biztosítva magának a menekülő útvonalat.

Egy ilyen szimatolásnál az egyik fa kérgén több apró mozgást észlelt. A durva fakérgen nem bogarakra, hangyákra figyelt. Azok állandóan össze-vissza szaladgáltak, futkostak, mintha kergették volna őket.

Valami furcsa, nem mindennapi dolog látszott kialakulni, az fogta meg a szemét. Odalépett, hogy megszagolja, de semmi különöset nem érzett. Talán egy kicsit büzlött, de más is. Az őznek nem számított, hogy bűdös-e vagy illatos. Neki csak szag volt mind.

A „valami” hol mozgott, hol nem.

– Talán ő is fél – gondolta az őzsuta és egy darabig mozdulatlanul álldogált. A „valami”, nagyon lassan – egy kicsit kínlódva – mászott ki a házából, ami viaszos, de egyben szárazan csörgött. Inkább kibújt belőle, mint egy páncélból.

Mikor levetette szűk ruháját, az a földre hullott a rovarok örömére. Az őzsuta a lehullott kiszáradt bőlesőt újra szimatolta, de nem ment vele semmire. Legnagyobb meglepetésére, a fa kérgéről egymás után potyogtak le a viseltes, nem is olyan régen életet jelentő bábmaradványok.

– Hát ezekkel mi történt? – kapta fel a fejét, és ámulva bámulta a fa kérgén ott maradó, levetett ruha lakóját. És mennyien voltak!

– Mit csinálnak ezek itt? – kíváncsiskodott tovább – és miért vetették le a ruhájukat?

A páncél lakói még mindig egykori lakhelyük formáját mutatták. Ám ahogy kezdtek felszáradni, henger alakú testük mentén gyönyörű szárnyat bontogattak, melyek a fény hatására a szivárvány minden színében pompáztak. A szárnyak közepén a gyönyörű mintázatok, mint két óriás szem bámult vissza a sutára.

Mikor a szárnyukat is kibontották, megpihentek. Mozdulatlanul kapaszkodtak a fa kérgébe.

Az őzsuta nem tudta kinézni, hogy melyik az eleje, melyik a hátulja egy-egy csodabogárnak.

De ezek nem csodabogarak voltak, hanem gyönyörű pillangók.

Aztán teljesen felszáradt a szárnyuk, kicsit meglengették, majd elindultak rövid életük útjára. Könnyedén lebegtek a levegőben, mintha súlytalanok lettek volna. Pedig némelyiknek igen vastag potroha volt.

Az egyik pillangó rárepült a suta orrára, de mire az észrevette, az orráról lekapott egy parányi nedvességet, és már tova is illant.

A suta és gidája körül a levegő tele lett szebbnél szebb rö-pülő pillangóval. Nem győzték kapkodni a fejüket. Bámulták, hogy honnan kerültek ezek ilyen hirtelen a közelükbe. Csak egy rövid ideig röpdöstek, mert mindegyik megkereste magának a saját nektárt adó illatos virágát, amire rárepültek és egyben bele is simultak a virágok színébe. Alig, vagy egyáltalán nem is látszottak, hogy pillangók. Mintha a virágok részei lettek volna.

Aztán, amilyen gyorsan ott termettek, olyan gyorsan el is tűntek.

Miután a lepkék elröpültek, a suta is visszazökkent a megszokott kerékvágásba. Nem ért rá csodálkozni. Tovább legelészett.

Ám esténként tanúja volt a kis légi akrobaták hazatérésének. Ott éjszakáztak, ahol levetették a bábruhájukat. Rátelepedtek a fa törzsére, összecukott szárnyal behúzódtak annak kérgébe, hogy láthatatlanokká váljanak mindenki számára. Gyönyörű színes szárnyuk eltűnt, mintha nem is lett volna. A potrohuk beleolvadt a fakéreg színébe. – A suta és gidája lassan meg is szokta jelenlétüket. Megszokták, hogy reggel, ha elillant a harmat, a meleg napsugár a pillangók átnedvesedett szárnyait is felszárította, amivel biztonságosan repülhettek az ég minden tája felé. De leginkább a virágokra. Este viszont megjöttek, bár nem köszöntek, senkihez nem szóltak egy szót sem.

Senkivel nem beszélgettek, még egymással sem.

Mintha nem törődtek volna a környezetükkel, mintha némák lettek volna. De, egymást azért értették. De csak egymást.

Csendben voltak. Meg aztán napközben sem látták őket, csak repülve, vagy nektárt ízlelgetve.

Nem lármáztak, nem csaptak zajt, nem zavarták a többi állatot. – Egy ideig rajokban lebegtették szárnyukat fent a magasban, aztán, huss, mintha ott sem lettek volna. Megint mindegyik rárepült kedvenc rákacsintó virágára, hogy elvegye a részét, azt a finom ízt, amit a virág kínált. A kék lepke kék virágra, a piros szárnyú piros virágra, a sárga szárnyú sárga virágra telepedett. Megpihentek más színűeken is, mert nem tudtak ellenállni a sok illatozó mezei csodának. Ám biztonságban csak az azonos színűeken érezték magukat. Sokszor kergetőztek, csalogatták egymást egyre távolabb a réten. Mikor a napocska utolsó sugaraival búcsút intett, már régen nyugvóhelyükön pihenték ki napi fáradalmaikat. Így ment ez nap-nap után. A pillangóktól vidámabb lett a mező, a legelő. Egy este a hazatérés után igyekeztek minél jobban elbújni, védettebb helyet keresni. Mintha érezték volna, hogy másnap nem fognak kirepülni. Mert, hogy tényleg érezték is.

Akkor éjszaka esni kezdett az eső. Először nagy kövér cseppekben pottyantak a levelekre, földre, majd egyenletesen susogva, inkább monoton hangot hallatva áztattak mindent, amit értek.

A levelekről aztán kis ereszekben csurgott alá a víz, nagyobb zajt csapva, a földre vagy száraz levelekre puffanva. Ezek a zajok eleinte csak a parányi élőlényeket zavarták, de aztán ők is megszokták.

A pillangók jól behúzódtak a fák réseibe, vastag ág alá, de szárnyacskájuk így is átnedvesedett az eső párájától.

A harmadik napon már nagyon szerették volna, ha eláll az eső és nagyon várták, hogy kisüssön a nap.

Éhesek is voltak, meg unatkoztak. Na és repülni akartak. Hiszen éppen csak hogy kibújtak a pánccéljukból. Számukra a repülés gyönyörűséges érzést jelentett. Az eső azonban csak

nem akart elállni, ami jól esett a fáknek, növényeknek, legelőnek. Csak a pillangóknak nem tett jót.

Már attól féltek, hogy úgy átnedvesednek, hogy soha többé nem tudnak felszállni.

De az idő, a természet mindig tudja, hogy mit kell tenni. Még annyi virág várt beporzásra! Észre sem vették, hogy az eső megszűnt esni, és a Napocska is kibújt egy felhő mögül.

A pillangók mocorogni kezdtek, de még várniuk kellett. Hiszen minden csupa víz lett. Nekik ugyan nem használt az eső, de rajtuk kívül sokan örültek. A gombák hirtelen nőni kezdtek, a fák felélénkültek, a fű mindenütt kizöldült, a levegő olyan tiszta lett, mint egy frissen mosott ruha. Megváltozott a táj. De ez a változás mindenkinek előnyére vált.

Ahogy készülődtek, az egyik sárga pillangó így szólt a kékszárnyú társához.

– Hát te miért nem mozgatod meg elgémberedett lábaidat? Miért nem készülödsz a kirepülésre?

– Nem is tudom – felelt a kék pillangó – nem nagyon van kedvem. Olyan kis közönséges kis lepke vagyok.

– Ezt meg hogy érted? – képedt el a társa.

– Nincs a szárnyaimon pávaszem, mint a szomszédomnak, vagy fecskefarkam, és egyáltalán semmi érdekes nincsen rajtam – kesergett.

– Nahát! – hülédezett a sárga pillangó – te elégedetlen vagy magaddal?

– Úgy is lehet mondani.

– Akkor mit akarsz tenni?

– Lehet, hogy itt fogok meghalni.

A sárga lepke elborzadt.

– Miért akarsz te idő előtt meghalni?

– Hát, ha nem találok valamit, akkor nem is érdemes élni. Társa nem győzött csodálkozni.

– De hát mit akarsz csinálni, vagy találni, vagy nem is tudom, mert nem értelek.

– Valami olyat, amitől szebb leszek. Ékeesebb.
– Ékeesebb akarsz lenni? De akkor felhívod magadra a figyelmet!
– Pontosan azt akarom!
– Te nem tudod, hogy mit beszélsz! És azt sem tudod, hogy milyen szerencsés színnel születted. A kék pillangó egy pillanatra meglepődött, aztán flegmán kérdezte.

– Ugyan mi ebben a szerencse? Annyi kék színű virág nyílik a réten. Még én is ilyen legyek?

Egyáltalán nem figyel rám senki, olyan jelentéktelen vagyok.

– De attól még pillangó vagy, és szabadon röpködhatsz!

– Igen, de nézd meg azt a csodálatos sárga-fekete szárnyút. Ha kisüt a Nap, a szivárvány minden színét megláthatod a szárnyán.

Ő lehetne a pillangók királynője. S mi vagyok én mellette? Kicsinyke kis lepkécske.

– Valóban jól mondod. Lehetne.

– Nem értem. Mi az, hogy lehetne?

– Figyelj csak! Ő már kirepült, pedig még várnia kellett volna.

– Várni? Mire?

– Hogy nagy, súlyos szárnyai rendesen felszáradjanak. Nyirkos szárnyakkal nagyon lassan halad. De mi már szárazak vagyunk és utolérjük a kicsinyke szárnyainkkal is.

– Na, menjünk, ha kíváncsi vagy mi fog vele történni.

– Ugyan mi történne? – hitetlenkedett a kékszárnyú és kelletlenül társával tartott.

Tisztes távolságban követték a nagy potrohú, szárnyait valóban nehezen mozgó csodálatos színű pillangót, aki alig bírta magát tartani a levegőben.

Bizonyára arra gondolt, hogy a napsugár hatására útközben felszárad. A két kis pillangó elfáradt a hosszú kényszerpihenésben, és le is ültek egy sárga és egy kék virágra melyek egymás mellett bólogtak.

Éppen időben, mert a kiéhezett madarak úgy csaptak le a hirtelen előbújt rovarokra, lepkékre, mintha sosem ettek volna.

A pillangók királynője nem vette észre a veszélyt, és hivalkodva mind magasabbra igyekezett. Vesztére. Egy madár csőre elkapta, és vitte az ízes falatot a fiókáinak.

– Láttad? Láttad? – kérdezte izgatottan a sárga pillangó.

Társa egy szót sem szólt.

– És tudod, hogy mi okozta a vesztét?

– Nem. Nem tudom – szólt amaz közömbösen, pedig nagyon is jól tudta.

– Hát az, hogy feltűnő. Könnyen észrevette az ellenség. Ráadásul óvatlan volt. Talán, ha rárepül egy sárga, vagy tarka virágra... akkor talán megmenekül.

– Talán – volt a nemtörődöm válasz.

– Hogy te milyen ostoba vagy! – méltatlankodott a társa. Vége van. Érted? Soha többé nem repül már. És téged sem bosszant a szépségével.

– Engem nem bosszantott a szépsége, csak olyan szép szerettem volna lenni, mint ő volt.

– És mire ment a szépségével?

Még petéket sem tudott lerakni, hogy jövőre ugyan olyan szemet gyönyörködtető pillangók röpködjének, mint ő volt. Az ő kis pillangói – szomorodott el a sárga szárnyú.

Pedig biztosan tele volt petével – elmélkedett tovább. Nem tudott belenyugodni, hogy ilyen könnyen esett áldozatul a pillangók királynője. Az meg nagyon nyugtalanította, hogy kék szárnyú kis barátja nincs magával kibékülve. Azért, egész napon át kényelmesen röpködtek. Virágról virágra szálltak, és lassan a kedvük is megjavult. Kergetőztek, incselkedtek egymással, mint ahogy ezt a lepkék szokták.

Estefelé békésen, boldogan igyekeztek szálláshelyükre.

Ahogy közeledtek a biztonságot nyújtó, nagy kérges fához, a kék pillangó izgatottan felkiáltott.

– Oda nézz! Oda nézz!

A másik nem tudta mit kell néznie, de emez tovább lelkendezett. Látod milyen gyönyörűséges?

A társa nézett jobbra, nézett balra, felfelé, lefelé, de semmi szokatlan gyönyörűséget nem látott. Neki minden gyönyörűséges tűnt, ami csak körülvette.

– Jaj, hát nem látod azokat a csodálatos nyakláncokat? Ott vannak mind felfűzve a gyöngyszemek! És mennyi, de mennyi! – álmélkodott, és nem tudta levenni a szemét a „gyöngyszemekről”.

A sárga pillangó egy pókhálót látott a közelben, aminek minden szálán egy-egy vízcsepp csillogott.

Még nem tudott felszáradni, mert levél takarta félig-meddig, így árnyékban himbálózott, mikor a szellő ráfűjt. Ezért nem tudott hozzáférni a napsugár, hogy felszárítsa a pók hálóját.

Pedig a háló készítője már türelmetlenül, és éhesen topogott a háló sarkában.

Nagyon szerette volna, ha eltűnnek a vízcseppek, mert így túl feltűnően látszott a csapdája. Minden lehetséges zsákmány észrevette, és nagy ívben elkerülte. Bosszankodott is miatta eleget. Már-már úgy gondolta, hogy új hálót sző az áldozatok számára, de ez olyan kedvére sikerült.

Óvatosan le, s föl rohangált a háló szélén, hogy észrevétlen maradjon, de azt remélte, sikerül levennie a vízcseppeket.

Ám a pók saját csapdájába esett. Túlságosan ragadós fonalat szőtt. Annyira, hogy még a vízcseppeket is megfogta. Pedig ő nem szomjas, hanem éhes volt. Dühösen forgatta szemeit, de egy árva rovar sem akadt a hálóba.

Mikor a sárga pillangó a veszedelmes pókhálót meglátta, elszörnyűködött.

– Ó te szerencsétlen! A közelébe ne menj, mert a veszedbe rohansz! Ha csak hozzáérsz, ha csak megérinted, neked véged! Soha többé nem tudsz szabadulni – kiáltott az epekedő kék, pillangóra.

Jaj, még látni sem bírom. Gyerünk gyorsan innen, nehogy egy szél, egy fuvallat a háléhoz sodorjon.

A kék pillangó egy kicsit megijedt. Dobogó szívvel tovább repültek a szállásukra. Sokáig nem beszéltek egymással, ám a társa megérezte, hogy valamit forgat a fejében. Kérlelni kezdte, látva sóvárgó tekintetét.

– Ugye megígéred, hogy soha még arra sem nézel, nem, hogy még oda is repülj.

– Pedig olyan gyönyörű – sóhajtott vágyakozón a kék pillangó.

– Szép, szép, de csak messziről. Az egy csapda! S milyen csalóka!

– Nekem gyönyörű – révedezett. Úgy szeretnék egy ilyen nyakláncot.

Legalább egyszer hadd próbáljam fel – alkudozott.

– Te nem értesz semmit! – korholta a társa.

Az ott a v é g! És mennyi szenvedés vár rád, addig is!

– Egyszer a pillangók is meghalnak. Én is meghalok és még csak fel sem próbáltam ezt a gyönyörű nyakláncot.

– Persze, persze. De nem mindegy hogyan halunk meg és mikor. És te, a kötelességedet sem teljesítetted. Nem raktad le a petéidet.

Pedig nekünk az a dolgunk, hogy az utódokról gondoskodjunk.

– Ők sem lennének boldogok, akár csak én. Akkor meg minek éljünk?

– Hallgatni sem bírlak! Hát még nézni a szenvedésed! Ennyire vágyol arra a nyakláncra? Jaj, miket is beszélek! Hisz, az csak egy pókháló vízcseppekkel.

– Nem! Te nem jól látod! Az egy gyönyörű nyaklánc. Vagyis hát, sok nyaklánc.

– Ó te kis ostoba! Ne is beszéljünk többet róla. Aludjunk. Holnap egészen másképpen fogod látni. Már nem lesz olyan szép.

– Miért? Mi történik vele? – rémült meg a kékszárnyú.

– Nekimegy valami nagyobb állat, szétszakadnak a fonalak és lehullnak a vízcseppek. De lehet, hogy az éjjel felszárítja

a szél, és nem marad, csak a csupasz háló – mondta reménykedve a sárga színű.

A kék pillangónak összeszorult a szíve. Innentől kezdve egy szót sem szólt, de aludni sem bírt.

Ahogy az éjszaka elillant, dobogó szívvel leste, hogy ott vannak-e, látja-e még a gyöngysorokat.

Meg sem várta, hogy szárnyai teljesen felszáradjanak, elrugaskodott a fa kérgétől és felröppent. Kicsit bizonytalanul billegett, mintha máris szárnyaszegett lenne, de erőt vett magán.

Már biztosan tudta, hogy mit akar.

Mikor megpillantotta a hőn óhajtott nyakláncokat, az egyik sorára egyenesen rárepült. Nyaka pont egy csillogó csepphez ért. Olyan örömet érzett, mint még soha.

– Hát mégis megszereztem! Mégis az enyém lett! – nézegette boldogan nyakékét.

Mennyire illik hozzám! Tudtam, hogy ezzel, sokkal de sokkal szebb leszek! – örvendezett magában.

A kék pillangó először mozdulatlanul csodálta a csalóka díszet, ám mikor megmoccant, a csillogó csepp lepottyant a földre. Ettől egy kissé szomorú lett.

– Nem baj – vigasztalódott – rengeteg van még itt.

Ám, ahogy a másik csepphez ért, az is leesett. Valahányszor hozzáért a csillogó gömböcskékhöz, azok mind eltűntek. Egy a hasán, egy másik a hátán, több a szárnyain gurult végig.

Egy pillanatra még örült is neki és arra gondolt, hogy nem csak a nyakára akaszt egy láncot, hanem feldíszíti a szárnyait is. A szélét teljesen kirakja csillogó gömböcskével. Meg a közepét is.

Aztán arra gondolt, hogy túl nehezek lesznek a szárnyai, és nem tud majd repülni.

– Nem. Ez nem lesz így jó. Akkor nem tudom megmutatni a világnak a gyönyörű díszemet.

Morfondírozott egy kicsit, aztán elégnek találta a nyakláncot is.

Tovább lépdelt a pók hálóján oda, ahol még nem gurultak le a vízgyöngyök.

Annyira igyekezett, észre sem vette nagy izgalmban, hogy vékonyka lábacska odaragadt a háléhoz.

Erőlködött, húzta magával, rázta volna le, csak nem bírta. Vergődött, kínlódott és az egész hálót rángatta, de az nem akart elszakadni, mert a pók tökéletes munkát végzett.

Ahogy rángatta a hálót, az összes vízgömb lehullott róla. Mind lepotyogott a földre.

A kék pillangó kétségbeesetten nézett utánuk.

– Legalább egy szemet meg tudnék menteni! – fakadt sírva, és parányi könnycsepp gördült végig az arcán. – Nemcsak csúf vágatok, hanem ügyetlen is! Ügyetlen és buta!

Egyszerre volt dühös, és kétségbeesett.

Fel sem fogta, hogy fogságba esett, egyre csak a lehullott gyöngyöknek hitt vízcseppeken kesergett.

Egy darabig még erőlködött, próbált megszabadulni fogságából, aztán elfáradt. Annyira kimerült, hogy már mozdulni sem tudott. Tekintetével még akkor is a földre hullott gyöngyszemeit kutatta.

A pók, a háló rezgését azonnal észrevette, és sanda szemmel figyelte a vergődő pillangót.

Hagyta, hogy kifáradjon....

– Nem nagy falat – nézett rá fitymálón –, de jó lesz reggelire.

Aztán kényelmesen, egy cseppet sem sietve elindult az agyongyötört kék pillangó felé....

Egy kicsit később, a napsugarak befurakodtak az erdőbe, és végigcsókolták a fák kérgeit. Alaposan befűtöttek, majd felszártatták a lepkék szárnyait.

– Röpködjétek, hogy gyönyörködjünk bennetek – biztatták őket.

A sárga pillangó ásítózva nyújtózott, és szólni akart a társának, hogy indulhatnak nektárnézőbe.

– Hééé! Ébresztő! Várnak az illatos virágok! – kiáltotta.

Választ azonban nem kapott.

Mikor odanézett ahol társa az este nyugovóra tért, hült helyét találta.

Hirtelen megrémült. Valami furcsa ijesztő érzés lett rajta úrrá.

Kereste, szolongatta és egyre jobban összeszorult a torka. Végül, egyedül indult el a megszokott úton.

Mindenfelé tekingetett, mindenhova bekukkantott, hátha valahol megpillantja megszokott társát. Ám hiába keresett, kutatott szemeivel, a kékszárnyú pillangót nem találta.

Az ijedtségtől kifulladásra leült az egyik levélre, hogy erőt gyűjtjön.

– Ma valami nem olyan, mint szokott lenni – gondolta, és törte a fejét, hogy mi az, ami nem úgy van, ahogy megszokta.

Aztán megpillantotta a hatalmas pókhálót, ami ott pöffeszkedett két lelőgő ág között.

Dermedten bámulta, hogy egy csepp víz nem sok, annyi nem volt rajta.

De ott lógott kis társa élettelen teste fejjel lefelé a hálón, mely még akkor sem eresztette el.

Két, csodálatosan kék színű szárnya kitépve, külön-külön felakadva. Olyan légiesen könnyűek voltak, hogy mikor egy parányi fuvallat meglebbentette, mintha el akartak volna repülni, úgy mozogtak.

– Ó te szegény, szegény kékszárnyú pillangó! Mit akartál ezzel a hamis csillogású nyakékkal?

Hiszen te ékszer nélkül is gyönyörű voltál – törölte ki a szeméből egy parányi könnycseppet.

Miután elsiratta kis társát, gyorsan tovalibbent az illatozó virágokra, míg az élet tart, míg az élet szép.....

A SÁNTA SÁPI

A hajnal még messze járt, mikor az őzsuta a learatott búzamezőn keresztülvágtatott. A vízpart közelében megállt, fejét magasra tartotta, ahogy szokta és beleszippantott a levegőbe. Állandóan nedves orrocskája megremegett, és ez nem a futástól. Az meg sem kottyán neki.

Az őzike félt.

Egész élete félelemmel volt tele.

Ezen a vidéken ugyan vadállatok nem éltek, de nem kis számban akadtak kóbor kutyák. Sokszor falkába verődve üldözték a mezők jogos birtokosát.

Ha megtalálták őket a vadászok – távcsövük látókörükbe kerültek – addig hajszolták, míg ki nem lyukasztották csahos bundájukat.

De hiába próbáltak nyugalmat teremteni a gyors lábú, nedves szemű kedves állatoknak, mindig akadt valami, vagy valaki, aki megzavarta nyugalmaikat. Az orvvadászok nagyon kegyetlenek tudtak lenni. Semmiben sem különböztek a falkába verődött veszett kutyáktól.

De –, akár voltak ellenségeik, akár nem –, az őzek mindig féltek. A zsigereikbe ivódott a félelem. Ősi ösztön diktálta nekik az óvatosságot, a félelmet.

Így van ez minden vadon élő állattal. Maguknak kell magukat megvédeni. Ezt mindig a mamájuk tanította és tanítja nekik. A suta észrevétlenül osont le a vízpartra. Még egyszer, és aztán többször körbeszimatolt, és csak utána hajolt le a vízhez, hogy jó nagyokat kortyolgasson belőle.

Nem szüröcsölt, nem cuppogott, csak némán szívta a hűsítő vizet.

Alaposan teleszívta magát. Tudta, hogy legközelebb csak alkonyatkor ihat újra.

Nappal pihent, vagy inkább rejtőzködött, nem mutatkozott. Ha csak meg nem zavarták. Akkor aztán vágtatott világnak.

Víz bőven akadt, mert a holtág kínálta frissítőjét boldog boldogtalannak. Sosem apadt ki, mert anyja egy köldökzsinórón táplálta.

Ezt kapta kárpótlásul, amiért gorombáskodott vele. Mert a holt ágacska anyja, egy nagy szeszélyes folyó volt. Gyakran morcos, haragos. De, hogy miért azt senki nem tudta.

Egyszer, minden ok nélkül úgy megharagudott, hogy szanaszét zavarta gyermekeit, a hullámokat. Ez a kis holtág is így született.

Anyja dúlt-fült és azt kiabálta, hogy „ne is lássalak benneteket!” Aztán jó messzire kihajította őket, hogy ne találjon rájuk többet.

Amikor megnyugodott, megbánta tettét. Csakhogy akkor már késő volt.

A hullámok messzire kerültek tőle, és egy ici-pici tavacska lett belőlük.

Ám ahogy kisütött a nap, a víz gyorsan párologni kezdett. Mindig kisebb és kisebb lett.

Anyjuk a folyó, nyugtalankodni kezdett. Magához rendelte a szelet, ám az megdorgálta.

– Ejnye, szedte-vette! Még te akarsz engem móresre tanítani? – és újra dühöngeni kezdett.

Úgy hánykódott medrében, hogy mindenki megriadt tőle.

– Nézzétek már ezt a bolond folyót! Még ki talál önteni – suttozták a parton lévőek.

De hiszen a folyó ezt is akarta.

Még egyszer meg akarta fogni elűzött gyermekei kezét.

Addig dühöngött, addig hánykolódott, míg el nem árasztotta a partot.

A kilöttyent víz, elérte a magára maradt sorvadó tavacsskát. Sikerült is megfognia, és soha többé nem engedte el.

A folyó és a tavacska között egy erecske csordogált. Ezt hívták köldökzsinórnak. Ezen keresztül táplálta anyja a gyermekét.

Az erecske jó széles holt folyóággá nőtt.

Azért nevezték el holtágnak, mert nem tart semerre, egyhelyben áll. S csak addig él, ameddig az anyja, a nagy folyó akarja. Ameddig szereti...

A holtág a környék kedvence lett.

Benépesedett vízi állatokkal, melyeknek állandó lakhelyeül szolgált. Inni adott a szomjazóknak, dédelgette a halacskákat, és ringatta az öreg bárkát, melynek fenekében egy öreg vízi őr, zsíros kalapja alól vigyázta a holtág nyugalma.

Nem túl gyakran, de rendszeresen leereszkedett a vízre, és ha csak egyetlen elhullott állatot is talált, azonnal ladikjába emelte, hogy megvizsgálja.

Tudni akarta, hogy mitől pusztult el.

Egyébként meg semmi nem zavarta a vízi állatok nyugalma. A ladikost viszont megszokták.

Mikor az éj fekete köpenyt borított a tájra, mindenki nyugovóra tért. De reggel nagyon korán ébredtek.

Az égbolt még halványlila köntösben tetszelgett, mikor az ügyeletes vadkacsa lázmázni kezdett.

Mindenkit felébresztett, és olyan hangzavar támadt, hogy a gyanútlan kismadarak ijedten röppentek föl.

Miután jól kilármázták magukat a nagyhangúak, elcsendesedtek.

Ennivaló után néztek s jól tudták, hogy vadászni csak csendben lehet.

A suta csak szívta magába a vizet, mihamarabb végezni akart az ivással.

Felemelte a fejét és az ég peremén meglátta a lila köntöst. Tudta, hogy pillanatokon belül ébren lesz a víz minden lakója. Még egyet kortyolt a friss vízből, mikor Sári egy nagyot kiáltott.

A suta úgy megijedt, hogy első lábai belecsúsztak a sárba. Kis híján beleragadt.

Nagy erőfeszítéssel, többszöri nekirugaszkodással kirántotta, és uccu neki –, futásnak eredt.

Sári is megijedt a nagy csobbanástól, de ő hamarabb magára talált, hiszen a vízre otthon volt.

– Ne félj! Ne szaladj úgy – sáporogott a suta után. Én is megijedtem.

A sutának a torkában dobogott a szíve, de azért visszanézett.

– Na, jól rám ijesztett ez a vadkacsa – pironkodott magában – aztán igyekezett tovább.

Sápi sajnálta, hogy elijesztette az őzet, de azt hitte a hajnali sötétségben, hogy egy alamuszi róka. Azért kiáltott olyan nagyot.

A kis vadkacsa egy pár napja magára maradt. Felnőtt a fészekalj, és anyjuk útjukra bocsátotta őket. Ment mindenki amerre látott, s mintha csak erre vártak volna.

Sápi nem örült neki, mert hiányzott a mama.

Olyan jó volt a mama szárnya alá bújni, a hátára kapaszkodni és onnan lecsúszni.

S ha jött az égi veszedelem, a mama mindig figyelmeztette. Most nem volt, aki törődjön vele. Magának kellett előteremtieni a reggelijét, az ebédjét, de még a vacsoráját is.

Közben figyelni a part közelségét, a nagy ragadozó halakat, meg az égről jött veszedelmet is.

Bár a nagy hal ritkán tévedt a holtágba, de azért nem ártott vigyázni. Nem beszélve a felségterületről. Valamelyik nap is egy kacsamama úgy megkopogtatta a fejét kemény csőrével, hogy beleszédült. Pedig ő nem akarta bántani a kicsinyeit.

Micsoda igazságtalanság!

Ha a sirályok közelébe úszott, ott csépezték el. Ha a gácsér közelébe merészkedett, a tojók vágták kupán. A vízityúkot is a legjobb volt elkerülni, a vadlibák meg egész hadsereggel rohantak feléje, ha olyan kedvük akadt.

Sokszor kellett a víz alá rejtőzködni a támadások elől. De sokáig ott sem bírta levegő nélkül.

– A mama mindig azt mondta, hogy „majd elrázódtok. Ha eddig nem, majd ezután tanuljátok meg a rendet” – emlékezett anyja szavaira.

– Nekem szóltál? – állította meg egy vékony hangocska.

Sápi nézett jobbra, nézett balra, de nem látott senkit.

A parton a szomorú füzek lógatták a vízbe ágaikat, mintha ők is iszogatónának.

Az egyik ágon egy cinege sürgött-forgott.

Sápi végre észrevette.

– Te meg úgy pörögsz, mint egy falevél! – kiáltott rá.

– Jobban tennéd, ha te is figyelnél! Egy kánya éppen most szállt le a víz szélére.

– Na ha leszállt, akkor már nem veszélyes. És te nem félsz tőle?

– Félek – mondta a cinege – azért figyelem. De mire ő felemeli a nagy fenekét, én már árkon-bokron túl leszek. Fürgébb vagyok, mint ő. Csak akkor veszélyes, ha nem veszem észre. Megyek is, mert már emelgeti a szárnyait – cippent, és már ott sem volt.

Sápi is észrevette a ragadozót és pillanatok alatt a víz alatt termett.

– Jobb félni, mint megijedni – gondolta és ott kuksolt egy jó ideig. Ki sem jött addig, míg a kánya el nem hordta magát. Mikor előbújt, megnyugodott.

– Sáp! Ez a nap is jól kezdődik! – szusszant egy nagyot – és én még azt hittem, hogy velem nem történik semmi.

Na, akkor gyerünk reggelizni! – és újra a víz alá bukkott. Püspökfalatja és az egész farka tolla a víz felett ágaskodott. Egy darabig a lábával is integetett a víz felett, majd az is eltűnt. Lent, kis halakkal kergetőzött s csak püspökfalatja árulkodott arról, hogy merre jár.

Sápi jól belakmározott, és elégedetten tollászkodott a finom reggeli után.

Tulajdonképpen semmi gondja nem volt, és már a sorsával is kibékült volna.

Nem bánta, hogy magára maradt, csak az, az egy baj ne lett volna!

Csábította a napos part, ahol a többi vadkacsa tollászkodott, de nem mert kimenni.

– De jó lenne egy kicsit szárítkozni a napon – sóvárgott a part után. Ám valami azt súgta neki, hogy ne merészkedjen a többiek közé. Nézte, nézte őket, majd beúszott a fűz ágai közé. Nyakát hátratekerte, és csőrét bedugta a szárnya alá. Hagyta, hogy a víz elringassa. Egy kicsit szundikált, majd újra kilesett a többiekre. Minden kacsza aludt. Megint elfogta a vágy, hogy a partra lépjen.

Aztán ki tudja honnan merítette a bátorságot, de csendesen kilépett a vízből. Lassan, óvatosan csámpázott egyet-kettőt, és máris ott találta magát a falka közepén. Nagyon óvatosan le-tottyant. Mintha már a többiekkel együtt vonult volna ki a partra, és csak izgett-mozgott, fészkelődött. Az egyik tojó félig kinyitotta a szemét, de látta, hogy csak egy társuk és tovább bóbiskolt.

Sápinak hangosan vert a szíve.

– Nem vettek észre – gondolta megkönnyebbülten. Már milyen régen készülődöm rá, hogy a csapathoz szegődjem – ujjongott magában – és most sikerült!

Sápi meg sem mert moccanni. Úgy tett, ahogy a többiek. Nyakát hátratekerve, csőrét szárnya alá dugva alvást színlelt. Ahogy becsukta a szemét, ki sem nyitotta. Úgy ült ott, mintha a csapathoz tartozna.

Egy pár perc múlva azért az egyiket megreszkírozta.

Végigmustrált minden közelben lévő vadkacsát. Jól megjegyezte magának őket.

Mikor a kis csapat egy ágreccsenésre felriadt, a többivel együtt a vízbe rohant.

Szárnyait félig felemelte, mint a többiek, hogy könnyebben érjen vizet.

Aztán a szárnyasok megnyugodtak, és Sápi a csapat szélére húzódott. Nem akart feltűnést. Már kezdett hozzászokni a ravaszkodáshoz.

– Nagyon, óvatosnak kell lennem – gondolta – mert ha nem vigyázok, ezek kiüldöznek a világból.

A csapat mellett úszott, de az imént leselkedő kacsasszonyság felfigyelt rá. Sári észrevette. Gyorsan siklott a vízben, és egy hirtelen mozdulattal a nádasban termett. Mintha egyébként is oda tartott volna. Ezzel elterelve a kacsasszonyság figyelmét.

– Nahát! – gondolta bosszúsan – ez a búbos engem kiszemelt akárhogyan is vigyáztam. Akkor őt kell hát szemmel tartanom –, elmélkedett tovább – és nagyon nyugodtnak mutatta magát. Hej pedig milyen izgatott volt!

Egészen biztosan tudta, hogy ha csak egy is rátámad, végleg kiűzik a csapatból.

Erőt vett magán és izgalmán, hogy minél bátrabbnak látszódjék. Félig felemelkedett és keményen taposta a vizet. Közben kiterjesztett szárnyával nagyokat csapkodott. El akarta hitetni a többivel, hogy nagy és erős. De hát így is volt, csak az a kis baj ne lett volna.

Azért ez a kis játék mindig bejött neki. A többiek is ugyanazt tették, amit Sári, mert igen jó játéknak bizonyult, meg aztán így erősítették a szárnyukat.

Sárit a pocskolás, röpködés kicsit megnyugtatta. Jól is esett neki a mozgás. Bár jól tudta, hogy repülni sem tanácsos sokáig, mert a szárnyalása biztos volt, de a mozgása kicsit nehézkés. A vízben sokkal, de sokkal fürgébben úszott. A legnehezebben a szárazföldön mozgott.

De nem csak ő. Minden vadkacsa úgy járkált, mintha szúrta volna a talpukat valami. Billegve, egyik lábukról a másikra tottyantak. Amúgy, kacsamódra. Valószínű, hogy ezért töltik életük nagy részét a vízben.

Sári nagyon elfoglalta magát. Egész nap enivaló után kutatott, aztán a tollait tisztogatta. Lehet, hogy készült valahova. Közben figyelte az ellenséget, meg a búbost.

Annyi dolga akadt, hogy alig győzte. Már egyre kevesebbet gondolt a mamájára, és hogy őt magára hagyta.

Miközben tollázkodott, a búbos állandóan rajta tartotta a szemét. Már nagyon nem tetszett neki a tolakodó, szúrós tekin-

tet, de nem tudta, hogy mivel is terelhetné el a figyelmét. Aztán beletörődött. Igyekezett természetesen viselkedni. – Hát, ha meg akart maradni a csapatban, muszáj volt neki. Aztán a kacsáktól tisztes távolságban megállt, fejét ide-oda ingatta, ringatózott a víz hátán. Meg egész egyszerűen úgy tett, mint a többiek. Leutánozta őket.

Ha lebuhtak a víz alá, ő is lebukott. Ha tisztálkodtak, ő is tisztálkodott. Ha a parton szárítkoztak, ő is szárítkozott. Így aztán nem nagyon rítt ki a többiek közül.

Azért nagyon, nagyon vigyázott. Nem akarta magára felhívni a figyelmet.

Sápinak ilyen alkalmazkodón teltek a napjai.

Alkonyatkor, mikor a Nap vörös korongja lebukott az ég peremén, megjöttek a vadludak. Óriási lármát csaptak.

A vadludak még el sem rendeződtek, a tó partjára a darvak szálltak le hangos kurrogással.

Minden csapat hatalmas „V” betűt írt le az égen. Ők is letelepedtek. Szinte szürke lett tőlük a part. Lärmáztak, lökdösődtek, veszekedtek a jó helyekért. Ám mire az éjszaka fekete hintóján megérkezett, a part elcsöndesedett.

Aztán az égbolt lámpásai sorjában kigyúltak –, hogy utat mutassanak az ezüst tüllruhába öltözött Holdnak.

A Hold lassan, méltóságteljesen lépkedett, s mikor felért a csillagok közé az égbolt tetejére, lajtorjáját levetette a földre. Az ezüstitra szétterült, a sötét árnyak eltűntek, és lent is minden, minden, csupa-csupa ezüstsínű lett.

Csillogott a víz sima tükre, a falevelek, a madarak tollai.

A Hold lepillantott a víztükörré és gyönyörködött képében. Mindig ezt tette, ha erre járt.

– Szép vagyok – állapította meg elégedetten – sőt! – gyönyörű!

Aztán tovább lépdelt lassan, méltóságteljesen, mert a csillagok türelmetlenül integettek neki.

– Bizony, nagyon szép vagy – gondolta Sápi, de moccani sem mert, nehogy megtörje a varázst. Nagyon szerette eze-

ket az éjszakákat. Álmodozva nézett a Hold után, ringatózott még egy kicsit, aztán álomba szenderült.

Másnap a cinege ismét meglátogatta Sápít. Egy kicsit izgatottnak tűnt, de a cinege mindig izgatott volt. Kibeszélgették magukat, aztán elröppent.

Lassan elmúlt a nyár, a hideg szél egyre gyakoribb vendég lett, pedig senki sem hívta.

A vizet felkorbácsolta, a fák ágait és a nádist arra kényszerítette, hogy földig hajoljanak előtte. A madarak tollait alaposan összeborzolta, és addig kellemetlenkedett, míg mindenki megharagudott rá.

De a java csak ezután jött.

Odacsalogatta a hófelhőket és kiszakította a zsájkukat. A hópihék kihullottak a zsákból, és mindent elborítottak. Aztán meginvitalta kegyetlenségükről híres Dér Dömét és Zúz Marát, meg Fagy Ferkót.

Minden megdermedt.

A víz befagyott, de a legnagyobb baj az volt, hogy a madarak és más állatok nem találtak ételmet. Szűkös napok következtek. De mivel semmi sem tart örökké, így a tél sem. A Napocska addig-addig erőlködött, míg megoldasztotta a jeget, felmelegítette a deres tájat, és ebben éppen a korábban kellemetlenkedő szél segített neki azzal, hogy elfújta a sötét, zord felhőket.

A Napocska széles mosollyal bukkant elő a felhők mögül, és ha kicsit erőtlenül is, de melengette a fagyos földet.

Telt-múlt az idő, hol rosszul, hol lassan, de azért telt. Aztán kitavaszkodott.

Azt a csodát nem lehet elmesélni, de mindenki érezte, hogy újjászületett.

A cinege minden nap meglátogatta Sápít, bár, nagyon sok dolga akadt. Először is össze kellett magát szedni, mert nagyon lefogyott. Aztán meg párt kellett keresnie. A cinegék sem élnek magányosan. De egyelőre egész nap élelem után kutatott.

Egy nap, mikor Sápi éppen reggeli után nézett valahol, már türelmetlenül várta. Mikor megérkezett, rákiáltott.

- Hol voltál ilyen sokáig? Mondani akarok valami fontosat.
- Én is – mondta Sári.
- Előbb én mondom. Én jöttem hamarabb – türelmetlenkedett a cinege.
- Kérlek, hadd mondjam én – kérlelte Sári.
- Hát mondd, ha már annyira akarod – engedett a cinege – de igyekezz, mert én is sietek.
- Sánta vagyok – sütötte le a szemét, mint aki egy nagyon nagy bűnt vallott volna be.
- Tudom – válaszolt hanyagul a cinege.
- Tudoooood? Mióta és honnan? – képedt el Sári.
- Régóta. Láttalak a parton sántikálni.
- Jaj, nekem! – sópánkodott Sári.
- Ugyan már! Mit kiabálsz annyira? Ki törődik ezzel?
- Te nem tudod, hogy a beteg sérült madarakat az egészségesek elüldözik, kivetik maguk közül?
- De tudom. Láttam is már ilyet. És téged miért nem üldöztek el?
- Mert nem hagytam magam!
- Na, látod! A szárnyaid épek, repülni tudsz, úszni tudsz, nincs semmi baj.
- Azt te csak hiszed. A búbos tudja, hogy sánta vagyok. Nekem nem lesznek kiskacsáim, mert egy, gácsér sem néz rám. A cinege roppant izgatott lett.
- Gyere velem! Lengesd meg a szárnyaid.
- Hová megyünk?
- Repülünk.
- Jó, de hová?
- Oda arra a korhadt fűzfára.
- Miért? Mi van ott?
- Majd meglátod. Ott találkozunk. Igyekezz! Én előre sietek – kiáltott vissza.

Sápi meglengette a szárnyait, és felemelkedett a levegőbe. Célba vette a fűzfát és leszállt egy vastag ágra. Pontosan egy odúval szemben.

A cinege kilépett az odúból, éppen akkor, mikor már Sápi el akart repülni.

- Ho-hó! Nem mehetsz sehová – kiáltott rá.
- De hiszen itt egy fészkalja tojás van!
- Hát éppen ez az!

Sápi értetlenül nézett.

- Ismertem a kacsá mamát.
- Na és? – türelmetlenkedett Sápi.
- Már nem jön vissza.
- Miért, mikor itt vannak a tojásai?
- Mert lelőtte egy orvvadász. Pedig ilyenkor nem szabad

kacsára vadászni!

- Hogy te milyen tájékozott vagy! – ámult el Sápi.
- Az most nem fontos.
- Hát mi a fontos?
- Jaj de buta vagy. Ezeknek, a tojásoknak ki kell kelni.

Igaz?

- Hát... kellene –, mondta kissé bizonytalanul Sápi.
- Na! Te fogod őket kikölni!
- Éééén? – ámult el a sánta kacsá. De hisz ezek nem is az

én tojásaim!

– Már pedig neked kell, mert én nem tudom kikölni őket.

A cinege nagyon határozott volt.

Sápi egyik lábáról a másikra állt, és nem tudta, hogy mit is tegyen zavarában.

- Na? – sürgette a cinege – hogy döntöttél?
- Hát nem is tudom. És ha nem leszek rá képes? És ha én is rálépek valamelyiknek a lábára, mint nekem a mamám? És akkor valamelyik kiskacsá megsántul... és, és olyan lesz, mint én? – tette fel egyik kérdést a másik után Sápi, zavarában.

– És, és, és... hát ne lépj rájuk! Vigyázz és ügyes légy! És ülj már oda a tojásokra, mert kihűlnek! – szólt rá most már erőlyesen a cinege.

– De azt sem tudom mikor fognak kibújni.

– Majd megtudod! Biztos vagyok benne.

Sápi óvatosan bemászott a fészekbe, mert végül is engedett a cinege unszolásának, és nagyon izgalmasnak találta az egész dolgot.

Tulajdonképpen nagyon is szeretett volna kacsza mama lenni.

Vigyázva elhelyezkedett a tojások felett, de nem ült rájuk, nehogy összetörje őket. Félig állt, félig ült. Mintha tudta volna, hogy ezt így kell csinálni.

Hogy kitől tanulta, a jó ég sem tudja.

– Na, végre! – könnyebbült meg a cinege.

– Aztán ne feledd, hogy te vagy a felelős a tojásokért is, meg a kibújt kiskacsákért is.

Sápi már mamának is érezte magát. A gondolattól is boldog volt, hogy neki kicsinyei lesznek. Saját kicsinyei. Aprócska, sárga, pelyhes kiskacsái.

– És ha megszületnek a kicsik, nem fogják majd az igazi anyjukat keresni? – kérdezte még mindig aggodalmaskodva.

– Te leszel az igazi mamájuk. Na, ég veled. Aztán ügyes légy! – intett a cinege és ezzel elröpült.

– Köszönöm – rebegte Sápi.

Többé nem látta a cinegét, amit nagyon sajnált, de nagyon el volt foglalva és így senki nem hiányzott neki.

Sápi türelmesen melengette a tojásokat, féltőn forgatta, és néha-néha megkopogtatta őket, hogy nincs-e köztük záp. De nem volt. Érezte bennük az életet. Nagyon, nagyon boldog volt és izgatott. Már alig várta, hogy az első kidugja édes kicsi sárga csőrét.

Végül eljött a nap, mikor belülről a kicsik megkopogtatták a tojások kemény héját.

Sápi szíve nagyot dobbant. A tojáshéj felrepedt és megjelent a várva-várt csőröcske, és a vizes torzom-borz, ide-oda inogó fejecske. Egyik a másik után. Mind a hat tojásból kikeltek a kiskacsák.

A kicsik mindjárt azt sipogták, hogy „mama”. Legalább is Sápi ezt hallotta, és a lelke repesett az örömtől. Csőrével betuszkolta a kicsinyeket a saját meleg puha tollai közé, hogy felszáradjanak.

Tudta, hogy mind egészséges. Egyet sem taposott le.

Mikor a kicsik felszáradtak, felkészítette őket életük legelső evilági megpróbáltatására.

Sápi izgatottsága a kicsikre is ráragadt. Várakozva néztek rá, hogy eleget tegyenek a mama kívánságának.

Az immár kacsza mama, az odú szélére lépett. Aggódva hátra-nézett, és leugrott a földre.

– Gyerünk gyorsan! – sürgette a kiskacsákat.

A legbátrabb mindjárt leugrott a mama után. Parányi szárnyacskájával sűrűn és aprókat evezett, egyensúlyozott, aztán hopp... az orrán, illetve a csőrén támaszkodott, de gyorsan talpra állt.

– Ügyes vagy! – dicsérte meg a mama.

– Gyerünk, a többi is, gyorsan, gyorsan! – kiáltott fel az odú szélén bizonytalanul előre-hátra billegő kis pelyheseknek. Tessék igyekezni! – parancsolt rájuk, mert látta, hogy a többiek tétováznak.

Fent a kicsik sápítoztak, egyik sem mert leugrani, de szerették volna látni a mamájukat, hogy elpanaszolják neki, mennyire félnek. Tolakodtak a fészek szélére, és akaratlanul is lökdözték egymást. Addig-addig lökdösődtek, míg az elől állót lelökték.

Repült a kiskacsa, akár akart akár nem. Közben rémülten sipá-kolt. Azt hitte, soha nem fog leérni. Végül azért a mama mellett földet ért.

Sápi őt is megvizsgálta, hogy épségben ért-e földet. Azon kívül, hogy ez is a csőrén támaszkodott, semmi baja nem esett.

Fent a többiek kíváncsiak voltak, hogy mi lett azzal a testvérükkel, amelyiket véletlenül kilöktek a nagy toladásban. Addig-addig nyújtogatták a nyakukat, míg mindegyik így járt. Szinte mind úgy potyogott le. Csak az első volt olyan bátor, hogy önként ugrott a mama után.

Végre majdnem mind lent totyogott. De hopp! Egy még fent maradt. Ott kiabált kétségbeesetten, és a világ minden kincséért sem mert volna leugrani. Hát persze. Nem akadt, aki lelökje.

Sápi hívogatta egy darabig, könyörgött neki, de csak nem akart leugrani. Kétségbeesett.

– Most mit csináljak? – ijedt meg ő is, mikor a többi csak úgy magától elindult a víz felé.

Sápi rájuk kiáltott, miközben ő is elindult.

– Azonnal álljatok meg. Csakis együtt mehetünk le a vízre – mondta egy kicsit bosszúsan.

– Már sem fogadnak szót? – ijedt meg. Mi lesz ezután? – lépett egy pár lépést utánuk.

Pedig csak az ösztön dolgozott a többi kiskacsában, hogy rábírák az utolsó fán maradt testvérüket a nagy ugrásra. És lássanak csodát, a legutolsó is leugrott. Micsoda mutatvány volt! Mind-egyikük végignézte, ahogy a legkisebb – mert ő kelt ki legutoljára, azért volt olyan bátortalan – végigvitorlázta a nagy utat.

Ő is széttárta apró szárnyacskáit, a nyakát előre nyújtotta, hogy jobban lássa, messze van-e még a föld.

Ide-oda billegett a levegőben, ahogy igyekezett magát egyensúlyozni. De hiába igyekezett, mert bizony kibillent. Lentről már azt sem látták melyik az eleje, és melyik a hátulja. Hol csőrrel, hol farokkal, hol háttal zuhant lefelé.

Sápi elfordította a fejét, mert biztos volt benne, hogy a legkisebb a nyakát szegi. Összeszorult a torka, és még biztatni sem tudta. A kicsik össze-vissza kiabáltak, hogy milyen ügyetlen a testvérük. Hát, ez nem tűnt valami kedves biztatásnak. Aztán puff! A legkisebb is leért a földre.

Nem a talpára esett az már biztos, de szerencséjére, egy nagy száraz fűcsomó kellős közepébe pottyant. Meg sem érezte.

Olyan puha volt, mint a toll. Lábai felfelé kalimpáltak és alig bírt a hasára fordulni. Végül csak sikerült neki. Egy nagyot sipított aztán a mamához bújt.

– Jól van – vigasztalta Sági – nincs semmi baj.

Nagyon-nagyon ügyesek voltatok mindannyian –, dicsérte meg őket –, de most már igyekezzünk a vízre, és senki ne távolodjon el tőlem – parancsolt rájuk.

Dehogyan akartak azok a mamától eltávolodni! A mama ment elől, ők meg libasorban, egyesével utána, amíg ki nem értek a vízpartra.

Ők voltak a legelső apróságok, akik ezen a tavaszon megjelentek a holtágnál.

A búbos elképedve bámulta őket, és nem akart hinni a szemének. Sági, büszkén nézett apróságaira.

A kis kacsza család végigúszott a vízen.

A mama bemutatta őket a vízi lakóknak, és egyúttal a tudtára adta mindenkinek, hogy résen van, senki ne merjen hozzájuk, de még csak feléjük sem közelíteni, mert annak vele gyűlik meg a baja! A vízi lakók csodálkozva hallgatták, a máskor csendes Sápít. Nem akartak ráismerni. Hogy honnan merített ekkora bátorságot, még maga sem tudta. Csak azt, hogy ha bárki is bántani merné a kicsinyeit, még a testi épsége árán is megkalapálná a fejét az illetőnek. Ezt mindenki el is hitte róla. Tiszteletben is tartották. A víz lakói engedelmesen félre húzódtak félre a család előtt. Mindenki csak ámult és bámult. Az egyik kacsza megjegyezte.

– Szépek a csöppségek.

– Persze, hogy szépek – mondta Sági büszkén – hiszen az enyéme! Az én kicsinyeim. Én vagyok a mamájuk! – tárta szét a szárnyait, hogy az apróságok aláhúzódjanak. Mivel a mama így akarta, hát azok bebújtak az oltalmat jelentő szárnyak alá. Sági sántaságával már senki sem törődött. Érdekebbek voltak a kicsik. Szinte minden vízi lakó féltette őket. Mintha a sajátjaik lettek volna. Így lett a sánta Sági, boldog kacsza mama.

PELYHESKE

A baromfiudvar felől hatalmas lárma hallatszott, mint mindig. A búbos tyúk önfeledten kárált, a kopasznyakú éktelenül kotkodált, a babos csérogott, a fehér vértfogott.

De a többi sem volt kivétel! Mind fel akarta hívni magára a figyelmet.

Erre Kazi a tarka kacsza, olyan szörnyű hápogásba kezdett – mindenkit túlkiabálva –, hogy alig lehetett elviselni a hangját.

A gyöngyösök sem hallgattak. Folyton folyvást lifegtek. Mint-ha bárki is kíváncsi lett volna rájuk. A pulykákról nem is beszélve.

Igaz, hogy a gyerekek sokat csúfolták őket. És mindig úgy, hogy „...szebb a páva, mint a pulyka, mert a pulyka taknyos pulyka, rút a lába, rút, rút, rút...” Ezért aztán a pulykák mást sem kiabáltak, csak azt, hogy „rút, rút, rút...”. De, hogy kire értették, azt senki sem tudta.

Az egész udvar egy nagy baromfi koncertté alakult.

Bundás, a pulikutya nagyon unta már a lármát, és azon gondolkodott, hogy közējük ugorjon-e vagy sem.

Esetleg elkapja egyik másik farkatollát, és jól megcibálja. Vagy kirángasson egy pár tollat.

Már éppen felállt, hogy elinduljon, mikor az udvari tocsogóban pancsoló ludak összevesztek.

Marci és Piló a két gúnár egymásnak esett.

Mindkettő a másik hátát kereste narancssárga csőrével, ahol a szárnyak nem érnek össze, de egyik sem tudta elérni az érzékenyebb részt.

Nyakuk összetekeredett, körbe-körbe forogtak, és csipkedték egymást.

A többiek körülállták őket, és olyan hangos gágogással biztatták, hogy Bundásnak felállt a szőr a hátán.

– Na, ezt már nem lehet kibírni – pattant fel, hogy közējük ugorjon, de csak rájuk vakkantott.

A két gúnár abbahagyta a veszekedést, és földre szegezett me-rev nyakkal Bundás ellen fordult. Közben úgy sziszegtek, mint egy kígyó.

– Ennek már a fele sem tréfa – gondolta Bundás – ketten egy ellen? – és befarolt a mogyoróbokorba. – Bolondok – morogta –, tiszta bolondok. Üssétek csak egymás. Ugyan ki bánja? Én ugyan nem!

Lábát előre nyújtotta és ráhelyezte a fejét, úgy figyelte a mér-ges gúnárokat. Azért ez a figyelőállás kevésnek bizonyult. A két hátsó lábát a hasa alatt készenlétben tartotta, hátha mégis futni kell. Sose lehet tudni...

Marci gúnár egyszer-kétszer már megkóstolta a fenekét. Igaz, tele lett a csőre Bundás szőrével, de őt ez nem vigasztalta. Marci úgy megcsípte, hogy napokig nyalogatta. Ezért, szentül megfogadta, hogy egy alkalmas pillanatban visszaadja. Kicsit megrágogatja Marci nyakát. Meg a hófehér tollát is megritkítja. Csak hát, még nem jött el ez az alkalmas pillanat.

Lotyó az öreg tyúk is unta már a mindennapi zűrzavart és elhatározta, hogy valami értelmeset csinál.

Bement a fészkerbe, és kinézte magának a legsötétebb zugot. Kapirgált egy kicsit, aztán meg nagyon. Összekapirgált egy csomó szalmát, és amikor már egy nagy rakás lett a sarokban, a tetejébe ült, majd fészkelődni kezdett. Fenekét előbb jobbra, majd balra tolta. Aztán megint jobbra és megint balra. Majd megfordult és elkezdte előlről. Addig-addig fészkelődött, míg közepén lapos lett a szalma. Ráült és behúzta a fejét, bár nem kellett volna, mert úgy sem látszott ki a fészekből.

Majd el kezdett gondolkodni a tyúkeszével.

– Hány napig kellene nekem tojnom, hogy meglegyen egy fészkealjja tojás?

Számolgatta, számolgatta és elszomorodott. Mire kikelne az utolsó kiscsibe, az elsők éhen halnának. Mert a legkisebbeket nem lehet magukra hagyni. Meg kell várni, míg felszáradnak és erőre kapnak.

– De akkor mi legyen? – töprengett.

Míg gondolkodott, addig kipottyantott egy tojást. Egyenesen bele a fészekbe.

– Egy már van – nyugtázta.

Lotyó leszállt a fészekről és kiment az ajtóba. Hát, ahogy bá-méskodott, egy giliszta mászott el előtte vesztére. Lotyó azonnal rácsapott a finom falatra. De nem nyelte le, hanem kotyogni kezdett. Mintha a kiscsirkéket hívta volna. Koty-koty-koty-koty...

A többi tyúknak sem kellett több. Mind odarohant, hogy megszerezze a gilisztát. De Lotyó ravaszkodott. Becsalogatta őket a fészekig és ott ledobta, hogy marakodjanak rajta.

Két babos tyúk elkapta a giliszta két végét és húzta, húzta világnak.

Szegény giliszta. Egy darabig nyúlt, aztán elszakadt. Azt hitte ezzel megúsza, de nem.

A két babos futni kezdett a két darab gilisztával, a többi meg utána. Végül mindkettő bekapta a kettészakadt gilisztát, és nagyon elégedetten néztek szét.

– Ká..ká..ká.kákáká – énekelték és közben szemügyre vették a fészket.

Az egyik babos fel is szállt a szélére és látja ám, hogy ott lapul egy tojás. Na, több sem kellett neki. Azonnal megtojt mellé egy másikat.

Mikor kipottyant a tojás felséges fenekéből, hangos kotkodálással jelezte.

Erre a másik is betolakodott a fészekbe, és ő is odatojt egy tojást. Ez már a harmadik tojás volt. Ez a babos is nagyon elégedettnek tűnt, ezért ő is hangos kotkodálással jelezte a nagy eseményt.

Hogy-hogy nem, a többiek felfigyeltek az eseményre és sorra odatojt mindegyik Lotyó fészekébe. Lotyó a fészerajtóból izgatottan figyelte az eseményeket.

Már az első napon hat darab tojást tojtak a többiek. Amikor minden tyúk megtette a magáét, gyorsan elfoglalta a fészket.

Ennyi tojáshoz még kellett volna, de biztos, ami biztos, senki-nek nem adta át a helyet.

Vagyis hát.. az egészért csinálta, hogy mindenkit félrevezessen. Úgy tett, mintha ő is tojni akarna. Pedig ő volt a legelső, aki megtojt. De azt nem látta egyik tyúk sem.

Másnap már nem kellett odacsalogatni a tojókat. Mentek azok maguktól sorjában. Meg is lett a 12 darab tojás két nap alatt.

Ennyi elég is –, gondolta magában Lotyó, és végleg elhelyezkedett a tojásokon, vigyázva, hogy össze ne törjenek. Ám a harmadik napon is jöttek volna a tyúkok tojni, de legnagyobb meglepetésükre Lotyó olyan vészjóslóan vértfogott, hogy jobbnak látták más fészket keresni. Főleg amelyeknek nagyon sürgős lett.

Közben Csámpinak a kacsalánynak feltűnt ez a nagy sürgés-forgás. Rettentően kíváncsi lett, mint mindenre. Oldalra fordította a fejét, nyújtogatta a nyakát, még sem értett semmit. De nem hagyta ennyiben a dolgot, kívárta a végét.

Néha ugyan elment egyet-egyet csippenteni, meg ficsirikelni, de mindig visszatért a fészerajtóba. Egyszer látja ám, hogy Lotyó leszáll a szalmafészkekről, csőrével igazgatja a szálakat és elmegy enni, inni.

Csámpi belopózott a fészkekhez, és egek ura! Belepottyantotta a saját tojását a többi közé. Aztán ő is megigazgatta csőrével a szalmát, és mint ha ott sem lett volna szépen kiosont.

Mikor Lotyó visszament a fészekre, valami furcsát érzett. Leszállt a fészkekről és szemügyre vette a tojásokat. Azok ott sorakoztak, és valódi tojások voltak. Nem méricskélte, hogy melyik kisebb, melyik nagyobb.

Mit volt mit tenni, visszaült. Fészkelődött ide, fészkelődött oda, de valahogy sehogy sem találta a helyét. Aztán megszokta.

Másnap is elment enni, inni – na meg pottyantott is. Megint csak furcsa volt a fészkealj. Harmadnapra már teljesen megszokta. Félig ült, félig állt a tojásokon behunyt szemmel, behúzott nyakkal, és forró testével melengette azokat.

Így ment ez egészen huszonegy napig. Akkor aztán az egyik tojásból kopogás hallatszott.

– Már éppen ideje – gondolta Lotyó – mert úgy elültem magam.

– Ki van ott? Koty-koty..

– Én vagyok mama, csak nem bírok kibújni – csipogta egy éles hangocska.

– Ja, te vagy az? – akkor jó, majd mindjárt segítek – és hegyes erős csőrével vigyázva lecsippentett egy darabot a felrepedt tojás héjából, ügyelve, hogy meg ne sértse a benne lévő apróságot.

– Már majdnem megfulladtam – pihegte a vizes tollú kiscsibe – kérlek, segíts még.

Lotyó óvatosan csipegette a tojáshéjat és meg is ette. Nem akarta, hogy bárki is tudjon a kicsik érkezéséről.

– Segítsééééé! – kiabált valaki a másik tojásból, majd a harmadikból is, meg az összes többiből. –Lotyó, nem győzte csipkogni a tojáshéjakat. Hirtelen rengeteg dolga akadt. Még, enni, inni sem volt ideje.

A kiscsibék sorra bújtak elő a tojásokból. A tolluk olyan vizes volt, mintha egyenesen a fürdőből jöttek volna. A mamájuk alatt gyorsan felszáradtak és édes, aranyos, kis pihés csibék lettek. Lotyó mama büszkén és boldogan nézegette őket. Állandóan kotyogni kellett nekik, tanítani kellett őket. A csibék engedelmeskedtek és a világ kincséért sem bújtak volna elő. Mindannyian a mama hasa alatt, tolla között pihegtek.

Na, mind meg vagytok? – kérdezte kotleós mama.

– Csipp-csipp – csipogták! És éhesek is vagyunk.

Lotyó forgott ide, forgott oda és megint valami fürcsát érzett.

– Hohó! – kiáltott fel – de hiszen itt van még egy tojás.

– Mi van te kis lustaság! – kopogtatta meg a tojás héját.

Hát uram fia! Egy gyenge kis koppantás volt a válasz, ami belülről hangzott.

– Ejnye-bejnye! Mi lesz már! Gyerünk kifelé!

– Még nem bírok – sipogta egy vékony hangocska.
– Segítsek? – kérdezte a kotlós mama.
– Ne, majd én. Csak várj egy kicsit. Majd összeszedem magam.

Lotyó türelmesen várt, mert tudta, hogy mindig vannak utolsók is. De az nem baj. Utolsónak is kell lenni. Meg aztán ki tudja. Az utolsók is lehetnek majd elsők. Végül felpattant a tojáshéj, és kotlós mama megkönnyebbült. Mikor megpillantotta a kicsi lapos csőröcskét, furcsán nézett rá.

– Hát te meg hogy nézel ki? – kérdezte megrökönyödve. Még ilyen csirkét nem is láttam.

Az apróság csak bámult, nem értette a dolgokat.

– Miért? Hogy nézek ki?

– Hát nem is tudom. Olyan széles a csőröd, meg a fejed is lapos, nem kerek. A szemeid is olyan nagyok. És egyáltalán hol vannak a szemeid?

– A helyén. Miért? Hol kellene lenniük? – kérdezte a csöppség kicsit sértődötten. – Hogy te miket tudsz kérdezgetni!

– Nem fáj semmi? Jól érzed magad? – aggodalmaskodott a kotlós mama továbbra is.

– Nagyon jól vagyok, síp, síp.

– Szent egek! Még selypítesz is. Mit tettem, hogy ilyen fura kis jószágot kellett kikölttenem? Olyan vagy, mintha nem is én költöttelek volna ki.

– Te nem szeretsz engem ugye? – sipogott az apróság.

– Jaj, dehogy nem dehogy nem! Te is az én gyermekem vagy, akármilyen csúnya is vagy. Vagyis hát, másmilyen. Na, gyere, bújj ide, nehogy megfázz. Bár, ahogy elnézlek, neked a tollad is más. Olyan sűrű és meleg.

– Nézzelek csak? – kotorta meg csőrével a kis jószágot – hű de sok pehely van rajtad! Te leszel a Pelyheske. Jó?

– Jó – hagyta rá Pelyheske, és bebújt kotlós mama szárnyai alá. – Kotlós mama egy ideig még zsörtölődött, mert sehogya sem értette, hogy melyik tyúk tojhatta a különleges tojást,

amiből ez a fura jószág kikelt. Aztán megnyugodott. Kotyogott egy darabig, beszélt a csöppségeknek majd megvizsgálta őket.

– Mind felszáradtatok?

– Igeeen! – válaszolták kórusban.

– Akkor elindulunk első utunkra. Megmutatom nektek a világot. Bemutatlak benneteket az udvar lakóinak. Eszünk, iszunk, kapirgálunk.

Pelyheske nem szólt semmit, csak csinálta, amit a többi. Bár az utolsó szót nem értette.

Az apróságok szétterjesztették piciny sárga pelyhes szárnyait, és hipp-hopp, lerepültek a fészekből a földre.

Pelyheske is így tett, de ő a csőrére esett és felborult.

– Jaj de ügyetlen vagy – kotyogott mérgesen kotlós mama. Na, jól van. Ezt még meg kell tanulnod.

Elindult a kis csapat, közben a kotlós mama számolta őket.

– Öt, tíz, tizenkettő. Na, te vagy a tizenharmadik csóválta a fejét, mert csak nem akarta megérteni, hogy a tizenharmadik tojás hogy került a fészekbe.

És vajon Pelyheske bújt ki a tizenharmadikból? – morfondírozott. – Hát így vagy úgy, most már mindegy. Csak az én gyermekem ez is.

Pelyheske nagyon nehezen tudott lépést tartani a többivel, mindig lemaradt. A többiek fürgén, hol röppelve, hol szaladva, igyekeztek a kotlós mama közelében maradni.

Ő meg csak kotyogott, állandóan hívta a kicsiket. Forgolódott jobbra, balra, szemmel tartotta a csibéket is meg az idegeneket is. – Gyere már Pelyheske! Állandóan lemaradsz. Miattad nem haladunk. Hogy te milyen furcsán mész! Teljesen csámpás vagy. A lábad is milyen furcsa. Mi az a bőr az ujjaid között? Nem fáj a lábad?

Pelyheske ránézett a lábaira, de nem látott rajta semmi különöset. Nem értette, hogy a mama miért piszkálja folyton. Aztán meglátott valamit, és úgy érezte, hogy mindig ezt kereste. E nélkül élni sem tudna.

Egy piros edényke körbe volt lyukasztva, és minden lyukból csepegett a víz.

Odacsámpázott az edénykéhez, félrelökte testvéreit, és belemártotta széles csőröcskéjét a finom vízbe. Aztán feltartotta a fejecskéjét, hogy a víz, amit a csőrébe vett, lecsurogjon a torkán. Pelyheske sokszor megcsinálta ezt, mert nagyon szomjas volt. A többiek is ittak gyorsan egy-két kortyot, de Pelyheske nem akart betelni a vízzel. Aztán megint belemártotta lapos csőröcskéjét, és az összes vizet a begyére, csorgatta. Pocskolt, csapkodott és nagyon élvezte. Mikor kotlós mama meglátta, komolyan megharagudott. Jól megdorgálta, pedig megfogadta, hogy nem molesztálja többet. De hát ezt már nem lehetett szó nélkül hagyni!

– Hogy nézel ki? Csupa víz lettél! Eláztál! Összeragadtak a pelyhecskéid! Mikor fogsz megszáradni? Szörnyű, szörnyű, hogy mit műveltél!

Pelyheske egyáltalán nem találta szörnyűnek a pancsolást. Nagyon is természetesnek vette. Hát, a ruhácskája elázott az már biztos, de őt, egy cseppet sem zavarta.

– Gyerünk csipegetni, eszegetni, kapirgálni – terelgette maga előtt a kicsiket.

Nagyon megzavarodott, hogy Pelyheske olyan furá dolgokat művelt.

Az etetőnél nagy volt a tolongás. A kicsik csipegettek, nagyokat kapirgáltak, azután megint csipegettek.

Pelyheske a csőrébe vett egy csipet ennivalót, aztán, mint a vizes edénynél, hátra hajtotta a fejét. Közben kinyitotta és becsukta a csőrét. Kotlós mama elképedve nézte, de úgy gondolta, hogy nem szól rá többet. Hadd egyen úgy, ahogy kedve tartja. A többiek felé fordult és ő is eszegette a finom ennivalót.

Azt már nem látta, hogy Pelyheske a csőrébe vett ennivalóval szaladt a vizes edényhez, hogy ott öblítse le a torkát.

Az udvar ámulva nézte az apróságokat, de ha valamelyik közeledni akart, kotlós mama széttárta szárnyait, hogy alábújhassanak a csibék és közben egyértelműen tudtára adta min-

denkinek, hogy hol a határ. Ha valaki ezen belül kerül, hát póru jár, mert kotlós mama csípett, vágott, rúgott, hogy megvédje a kicsinyeit. Tisztelte is mindenki őket. Csak Pelyheske minden falat után az itatóhoz szaladt. Ficsirikelt egyet, aztán megint evett. Ficsirikelt, evett. Ficsirikelt, evett. És ez így ment nap, mint nap.

Kotlós mama egyre nyugtalanabb lett. Nem tudta miként védje meg külön gyermekét, ha mindig elszaladgál a vizes edényhez. A többiek is rendetlenkedtek.

Az egyik ide futott, a másik oda futott. Egy pillanatra meg is feledkezett Pelyheskéről.

Csámpi a kacsa, ki is használta ezt a pillanatot, mert végül is csak erre várt.

Odatipegett az itatóhoz és megszólította Pelyheskét.

– Jaj de édes vagy! Gyönyörűek a szemeid! Csak úgy ragyognak! Szép sárga a csőröcskéd meg a lábacsokád. Na és a tollacsokád milyen jó sűrű. Igazán mondom, remek kis jószág vagy!

Pelyheske elképedve hallgatta. Szemei még jobban csillogtak, és azt kívánta, bárcsak beszélne még hozzá ez az idegen. Olyan jól esett hallani, amit mondott.

- Hogy hívnak? – kérdezte Csámpi.
- Pelyheske – síp, síp.
- Gyönyörű név, és milyen édesen sipogsz.
- Nem baj, hogy selypíték?
- Ó dehogy! Ez így szép, ahogy csinálod.

Pelyheske el volt bűvölve. Csodálattal nézte az idegent, még a vízről is megfeledkezett.

Csámpi azonnal észrevette, hogy az apróság nem fél tőle. Bátoran tette fel neki a következő kérdést.

– Akarsz-e velem egy nagyobb vízben pancsolni? Ott, úszkálni is lehet...

Pelyheskének nagyot dobbant a szíve. Hogy miért, azt ő sem tudta, de érezte, hogy kell neki az a nagyobb víz. Egy hang sem jött ki a torkán csak sűrűn bólogatott.

– Helyes! Akkor gyere velem! De vigyázz, hogy kotlós mama meg ne lásson!
Tudod mit? Az lenne a legjobb, ha a szárnyam alá bújnál. Így senki sem venne észre.

Pelyheske minden gondolkodás nélkül tette, amit az idegen mondott neki. Valahogy úgy érezte, hogy nem is olyan idegen. Mikor az udvari tocsogóhoz érték, Pelyheske elámult a nagy víz láttán. Se szó, se beszéd, de még egy sipogást sem hallatott. Azonnal belegázolt a vízbe, és úszni kezdett. Csámpi büszkén simogatta tekintetével. Tudta már, hogy Pelyheske csakis az övé. Élvezettel nézte, ahogy pancsol, csapkodott. Na és ahogy úszott! Pedig senki sem tanította. Ő is belegázolt a vízbe, és fogócskát játszottak. Aztán mikor úgy látta, hogy a kicsi elázott, a hátára vette és elrejtette a tollai között. Pelyheske olyan jól érezte magát Csámpival, mintha mindig együtt lettek volna.

Közben kotlós mama észrevette, hogy Pelyheske eltűnt. A keresésére indultak. Elhatározta, ha megtalálja, bizony a fejére koppint egyet-kettőt. – Mentek erre, mentek arra, de Pelyheskét nem látta sehol. Már teljesen kétségbeesett, a kiscsibék is elfáradtak, mikor Bundás megszólította.

– Mi ez a nagy izgalom? Tán elvesztettél valamit?
– Nem valamit, hanem a gyermekemet, Pelyheskét.
– Nahát! Ki adta neki ezt a nevet?
– Hát én! – kotyogta büszkén kotlós mama. Mert, olyan sűrű és meleg pelyhecskéi vannak.
– Micsoda buta tyúk! – gondolta Bundás – de csak annyit mondott, hogy ott úszkál a pocsolyában.

Kotlós mama rémülten szaladt az udvari pancsolóhoz. A kiscsibék alig bírták követni, pedig igen csak szedték a lábukat. Máskor fűgén futottak, és még a mamájukat is lehagyták. Mi-

kor odaért a pancsolóhoz, nem akart hinni a szemének. Pelyheske valóban úszkált a víz közepén, és szemmel láthatóan jól érezte magát. A kotlós, riadtan kotkodácsolt és le-, föl szaladgált a pocsolya szélén.

– Azonnal gyere ki, mert megfázol és belefúlsz a vízbe – kiáltott rá kétségbeesve.

– Ó dehogya! Olyan jól úszom – kiabált vissza a kiskacsa.

– Egyáltalán ki tanított meg úszni? A csirkék nem tudnak úszni!

– Nem kellett tanítani. Ő már akkor tudott, mikor kibújt a tojásból – válaszolt Pelyheske helyett Csámpi. Hát nem vetted észre, hogy mennyire különbözik a többitől? Ő nem a te gyermeked, mert nem a te fajtád.

– Micsoda? – rikácsolt kotlós mama, hiszen én költöttem ki! Én segitettem kibújni a tojásból!

Én csipentettem le róla a tojáshéjat. Még, hogy nem az enyém! Hát kié? Talán bizony a tiéd?

– Jól mondod – válaszolt Csámpi nyugodtan – köszönöm, hogy kiköltötted. De most már haza is mehetek, mert Pelyheske az én gyermekem. Én tojtam a tojást, te csak melengtetted, míg ki nem bújt belőle.

– Hallatlan, hallatlan! – rikácsolt egyfolytában kotlós mama – még, hogy a tiéd!

Pelyheske azonnal gyere ki a vízből, megyünk haza! – kiáltott az úszkáló kiskacsára.

– Sajnálom mama, vagyis hát, kotlós mama, de nem tehetem. Nekem Csámpi a mamám, és nagyon szeret. És.. és.. szépnek is talál. Nem úgy, mint te. Jó volt a szárnyaid alatt, de vele, sokkal jobb. És különben is rája hasonlítok. Nem látod?

– Hát ebben van valami –, gondolkodott el kotlós mama – , de azért nagyon megbántva érezte magát. –

Hálátlan kis jószág! Akkor maradj is itt! De aztán ne gyere nekem panaszkodni, ha rosszul megy a sorod! – kiáltott haragosan, és feltartott fejvel egyfolytában kotyogva a kiscsibékkal együtt elsietett az udvari tocsogó mellől.

– Nem! Nem fogok! – kiáltott kotlós mama után Pelyheske és köszönöm, hogy eddig törődteél velem. Tovább már nem kell, mert Csámpi szeret engem. Ugye Csámpi?

– Úgy bizony! És csak veled foglalkozom.

– Hát így könnyű. Egy gyerekkel – nézett vissza kotlós mama bosszúsan, de nekem tizenkettő van. Bár, ennyit akartam eredetileg is – mondta inkább magának, mint Csámpinak. – Na, csibéim induljunk haza. Gyorsan, gyorsan.

– Mama! Én is úszni akarok – kérlelte az egyik. Én is, én is – csipogtak össze-vissza a kiscsibék.

– Hogyne! Majd ha vízi csirkék lesztek! – válaszolt kotlós mama bosszúsan.

De azért féltőn széttárta szárnyait, úgy terelgette haza a csibéket.

Pelyheske és Csámpi így találtak egymásra.

Azóta is boldogan úszkálnak az udvari tocsogóban.

BOBI KUTYA SOROZAT

Mese kicsiknek

– Szevasz! Bobi vagyok. Tudod! Az, az aranyos kutyus, aki úgy örül neked, ha jössz.

Nagyon szeretnék veled játszani, labdázni, meg egy kicsit körül is nyalogatnálak.

Te is megsimogathatnál, gurítanád a labdát, én meg visszahoznám neked.

Tudod, én nagyon egyedül vagyok. Nincs testvérem és állandóan unatkozom.

Ha kimegyek az utcára, vagyis hát... ha kiszököm, –mert néha ki szoktam ám szökni – gyorsan végigszaglászom a bokrokat, fákat és megjelölöm.

Tudod, hogyan? Hát, egyszerűen odapisilek. Figyelmeztetem a többi arra járó kutyát, hogy ez az én területem. Itt én vagyok az úr!

Persze, mikor ismét kiszököm, – állandóan más – idegen kutya szagát érzem. Azért is újra odapisilek.

Sajnos nem nagyon engednek ki egyedül. Bár, hogy őszinte legyek, csak a gazdámval szeretek sétálni.

Nyakamra teszi a fojtó láncot és úgy húzom, hogy nem győz utánam szaladni. Még az sem bánom, hogy szorít a nyakörv. Az igazság az, hogy én félek. De, ne mond el senkinek. Jó? Egy kicsit szégyellem, de hát mit csináljak? Én nem kedvelem a marakodást, veszekedést. Csak játszani szeretek. Nem azért mondom, de nagyon szép szemem van. Meg gyönyörű hangom! Meg erősek a fogaim. De a hangom a legszebb. Azért ugatok, hogy halljam a hangomat.

És nem csak nekem tetszik. A gazdám is állandóan dicséri.

Egy kicsit csámpás vagyok, de ki törődik vele?

Jaj, te! Elárulok még valamit. Nagyon szeretem a hasam. Még a hangomnál is jobban szeretem. Mit csináljak? Mindig éhes vagyok. Ezért, mindig odaülök a konyhaajtóba, és el nem mozdulok onnan. Hogy onnan micsoda illatok jönnek! Huhh! Ha egyszer oda beszabadulhatnék! Hát mindent felfalnék! Fel én! Addig ki sem jönnék. Az utolsó szemig, mindent megennék! És nem válogatnék, mint egyes gyerekek.

De sajnos nem lehet. Ott a gazdámval laknak. Hát, nem mondom, mindig kapok egy-egy finom falatot, de hát, az a fél fogamra sem elég.

Mit csináljak, ha akkora bendőm van!

Mikor mérges rám a gazdám, mindig lelocsol. Azt úgy nem szeretem, és elszaladok, mintha kergetnének. De kitolok ám vele. Ha a ház előtt valaki elmegy, felugrom, és olyan hango-

san ugatok, hogy a gazdám megijed. Pedig csak figyelmeztetem az arra járót, hogy eszébe ne jusson bejönni!

A postást is úgy megugatom, hogy csak, na! Alig meri bedobni a levélládába a levelet.

Hát, azért vagyok kutya, hogy ugassak. Nem igaz?

Képzeld, ma kaptam egy nagy labdát. Én olyan mérges vagyok rá, de olyan, hogy még a postásra sem haragszom úgy, mint erre a labdára. Nem bírom bekapni a számba. Pedig milyen jó a kis labdát alaposan összerágni! Ebbe meg nem tudok beleharapni.

– Hozd ide! – mondja a gazdám.

– Hát, hogy vigyem oda, ha nem főr a számba?

Tudod, van nekem sok labdám. Egy zöld, meg egy lila, meg egy kis kopasz. Tudod, hogy én kopasztottam meg. Addig rágtam, míg lejött a haja. Minek az? Így jobban csúszik. Jól megrágom, benyálazom, aztán odaadom a gazdámnak, hogy eldobja. Én meg úgy futok utána, mint a nyúl.

– Jaj! Te! Erről jut eszembe. Mikor idejöttünk lakni, sok nyuszink volt. Tudod, olyan kis szőrös négylábú állatok, akik mindig ugrálnak és füvet rágsálnak.

Hogy azok milyen aranyosak voltak!

Volt fehér, fekete, meg tarka, meg minden féle színű.

De nem tudtak ugatni, csak visítotak, ha egymást megharapták. Néha olyan hangosan, hogy nem bírtam már hallgatni. Odamentem a ketrechez, és rátettem a mancsom az ajtójukra. Erre úgy megijedtek, hogy szanaszét szaladtak.

A legjobban egy nagy fehér nyuszi tetszett, a Samu. Az nem ijedt meg. Csak ült és állandóan füvet rágott. Néha bogyózott. Tele volt a ketrece nyuszi-bogyóval.

Egyszer megkóstoltam, ami kipotyogott a földre. Mondom neked, hogy nem volt jó. Pedig tudod, hogy nem vagyok válogatós!

Képzeld, egyszer ülök a konyha előtt és hallom, hogy Samu a fehér nyuszi dobol. Verte a talpát a ketrec aljához. Azt

hittem, hogy engem hív. Mikor odamentem, hátat fordított. Rávakkantottam, de rám se nézett.

Odacsaptam a mancsom a dróthálóra, és gondold el, hogy ki nyílt a ketrece ajtója. Samu mindjárt észrevette és kiugrott a földre. Úgy megörültem neki, hogy körülugattam. Azt hittem, hogy egy nagyot fogunk játszani. Samu csak ugrált, ugrált, de nem állt velem szóba.

Utána mentem, és rátettem az egyik mancsom.

– Állj meg pajtás! – mondtam neki – hát nem akarsz velem játszani?

Samu rám morgott, és az orromba harapott. Meg is karmolt.

– Hogy te milyen goromba fickó vagy! – kiáltottam rá. És hálátlan is. Hát nem én engedtelek ki? Így köszönöd meg? Na, várj csak te kis szörnök! Majd megtanítalak a jó modorra!

Rácsaptam, és jól leszorítottam a földre. Erre úgy el kezdett sivalkodni, hogy majd meg süketültem. Rátettem a másik mancsom is. Rángatózott, rugdalózott. El akart szaladni, de nem engedtem.

Fetrengett a földön, és a hófehér bundája csupa piszok lett. Én meg addig szorítottam a földre, míg abba nem hagyta a rugdalózást.

Hát, mit képzelsz ez a vacak kis nyúl? Azt hiszi, hogy elbír velem?

Aztán, jött a gazdám.

Olyan mérges lett, de olyan, hogy nem mertem a szeme elé kerülni. Én meg azt sem tudtam, hogy miért mérges. Valami nagy betegsége lehetett a Samunak, mert ott halt meg előttem. Nagyon sajnáltam. Pedig milyen nagyon szerettem volna vele játszani...

Két napig nem kaptam enni és bezártak egy ólba, ahonnan még ki sem láttam.

Azóta sem tudom, hogy miért.

– Figyelj csak! Akarok neked mondani valamit. Majd ha csontocskát szopogatsz, kérlek, gondolj rám. Én nagyon szerettem a csontot.

Elálmosodtam.

Egy kicsit szundikálok, és aztán körbejárom a házat.

De nagyon csendes leszek. Csak akkor ugatok, ha valaki idegen fog elmenni a házunk előtt.

Meg tudod mikor? Ha a többiek ugatnak a szomszédban.

Csak nem gondolod, hogy én kimaradok ezzel a gyönyörű hangommal! Én ugatok lehangosabban.

Addig is jó sok csontról fogok álmodni. Jó éjszakát neked is. Aludj jól.

Új nap Bobival

– Szervusz! Itt vagyok ám megint! Tudod, én vagyok a Bobi. Ma éjjel alig tudtam aludni, mert állandóan szolgálatban voltam.

Annyian mászkáltak a ház előtt, hogy nem győztem ugatni. Alig vártam, hogy reggel legyen. Újabban akkor kapok enni. De, annyit vacakolnak velem, hogy alig bírom mindig kivárni. Ma is úgy korgott a gyomrom az éhségtől, hogy azt hittem valami másik kutya morgott.

Ma különben sincs jó kedvem. Mindenki csak engem bosszant.

Egy vadgalamb pár állandóan leszáll az udvarra csipegetni, meg iszogatni. Bár, szerintem ez csak álca, mert amikor nem nézek oda, berepülnek a tyúkólba és megeszik a pipik ennivalóját. Már olyan kövérek, mint a tyúkok. De én elzavarom ám őket. El ám! Hát, honnan veszik a bátorságot, hogy megegyék más ennivalóját? Nem beszélve a verebekről.

Hogy ide mennyi veréb jár!

Csak csipognak, csak csipognak, de semmi értelme nincs. Néha közéjük ugrom, és úgy felrepülnek, hogy csak, na! Jó nekik, hogy tudnak repülni. Nekik legalább van szárnyuk.

De a macska! Az hogy tud a tetőn mászkálni? – Mit mondtál? Hogy neki nincsen szárnya? Hát nincs. Nem tudod, hogy kerül a macska a háztetőre? Én miért nem tudok felmenni a háztetőre? Te sem tudod? Ugye milyen igazságtalanság!

Azért ha meglátom, hogy egyetlen macska is fent van a tetőn, úgy ugatok és ugrálok, mintha el akarnám érni. A „cic” meg azt hiszi, hogy el is érem. Akkor aztán szalad, amerre csak lát.

De jól is teszi, mert ha egyszer elérem, hát nem állok jót magamért.

Ha gazdám azt mondja, hogy: „sicc”, nekem sem kell több. Már zavarom is. Nekem egy szőrös talpú ne szaladgáljon a háztetőn a szemem láttára!

Nem tűröm a macskákat a háztetőn! Egyébként is üldözöm őket. Hogy miért haragszom rájuk? Már nem is tudom. De, hogy haragszom, az már biztos. Hát, még mikor nyávognak. Hogy ezeknek milyen ronda hangjuk van! Nem úgy, mint nekem. Én büszke vagyok a hangomra. Mondtam már, hogy milyen szép hangom van? Ja, mondtam már. Nem tudom eléggé hangsúlyozni. De tényleg. Már sokan dicsérték a hangom. Nincs is ilyen szép hangú kutya a környéken.

A többiek csak ugatnak, ugatnak és olyan a hangjuk, mint a repedt fazék. De nekem gyönyörű! Alig győzöm magam dicsérni. Úgy gurgulázik, gyöngyözik, hogy gyönyörűség hallgatni.

Én nagyon szeretem hallani a saját hangom. – Képzeld tegnap mit láttam! Azt hittem káprázik a szemem. Fogadjunk, hogy te sem fogod elhinni. Kicsit megszunnyadtam itt a napon. Nyújtózkodtam egy nagyot, és egyszer csak kutyavakkantást hallottam a tetőről. Azt hittem, hogy álmodom.

Odanézek, és látom ám, hogy egy szőrös valami ugat. Először azt hittem mégis csak macska, de aztán rájöttem, hogy a macs nem tud ugatni.

– Akkor mi lehet? – Gondolkodtam, de nem tudtam rájönni, mert nem hasonlított a macskára. De még a kutyára sem.

Bozontos szőrű, nagy szakállú és olyan kicsi, mint egy macska. Csak azt nem értettem, hogy miért ugatott?

Jól kicsodálkoztam magam, aztán megkergettem innen a földről. De megijedt, mert szaladni kezdett lefelé. Még visszavakkantott egyet-kettőt, aztán lemászott a tetőről.

De, hogy mi lehetett? Töröm a fejem, de a mai napig nem tudtam rájönni.

Még a gazdámék is kiszaladtak az udvarra és csodálkoztak.

Legközelebb azért meg is megkérdem tőle.

– Te mi vagy? Kutya, vagy macska? Ha kutya vagy, akkor miért vagy ilyen szakállas? Ha meg macska, akkor miért ugatsz? Ezt fogom tőle megkérdeni.

Meg tudod, hogy mi szokott még felmérgetni?

Ha, a házunk fölött nagy gépmadár repül. Olyan hangos, hogy hiába ugatok, nem hallatszik tőle. Valami helikoffer, vagy mi.

Te láttál már ilyet?

Nagy farka van és propellerje.

És úgy csinál, hogy brrrrrrrr....

Borzasztó hallgatni.

Látod, ez is tud repülni, csak én nem. Legalább a tetőre fel tudnék mászni. De az sem megy. Pedig csak ötven kiló vagyok. Vannak ám nálam nagyobb, és nehezebb kutyák is. De azok sem tudnak repülni.

Még azok a vacak kis bogarak is tudnak repülni. Meg a darazsak, meg a méhecskék. Odajárnak iszogatni a kúthoz. Utánuk szoktam kapni, mert nem tűröm, hogy minden féle bogarak röpködjenek és engem zavarjanak.

De nem teszem többet, mert úgy megcsípte a nyelvem, hogy bedagadt. Ki is köptem, de aztán újra bekaptam, és jól megrágtam. Azután voltam olyan, de olyan szomjas, hogy nem győztem inni. Égett a nyelvem és nagyon fájt.

Meg is fogadtam, hogy ezután nem fogok kapkodni mindenféle jött-ment bogár után. De azért nem állhattam meg, tegnap is bekaptam egyet. Azt gyorsan szétrágtam és nem bírt megszúrni. Jól kitoltam vele.

Bár... nem volt valami jó íze, meg kevés is volt.

Azt a galambot, ami a tetőről burukkol lefelé....

Ha azt elkaphatnám itt lent az udvaron! Az igen! Az jó ebéd lenne. Jól megkopasztanám! Megenném mindenét! A máját, a zúzóját, a szívét, a finom kis húsát. De még a tollát is!

Jaaaj. Csorog a nyálam utána.

Te, hogy én milyen éhes vagyok! A gazdámék adnak valami féregtelenítőt, attól még éhesebb leszek. Nem tudom, mi van velem. Azt mondják, hogy nálam az evés valami pótcselekvés, mert nem csavaroghatom kedvemre.

– Mondd csak! Nincsen valami finom kis csontocskád? Úgy elszopogatnám! Lefeküdnék a hasamra, és a két mancsom közé fognám. Először jobbról, majd balról rágnám meg, és végül bekapnám a közepét. Először egy falatot, majd a másikat és sajnos nagyon gyorsan elfogyna. Tényleg nincs egy ici-pici csontocskád?

Ha lesz, majd ugye nekem adod? Nagyon fogok neki örülni.

Hát... ma megint csontocskáról fogok álmodni.

Te miről szoktál álmodni? Majd meséld el. Addig is jó éjszákát, aludj jól.

Harmadszorra is Bobiról

– Szervusz, szervusz! Hogy vagy ma? Én igazán jól. Kaptam egy jó kemény csontocskát és egész nap elvergődtem vele. De ez jó ízű is volt. Nem ám olyan, mint a gumi csont, amit utoljára kipróbáltak rajtam.

Annak nincs is íze. De én azért jól megrágtam. Azt hitték, hogy eltart egy évig is. De csak egy napig tartott. Apró darabokra rágtam, amiktől megijedtek a gazdámék és állandóan azt kiabálták, hogy, „köpöd ki, köpöd ki”! Ráadásul a számban kotorásztak, de már nem találtak semmit. Fájt is a hasam utána. Aztán valami hashajtót tettek az ételembe. Azt hitték, hogy megbün-

tetnek és nem eszem meg. De én megettem ám! Az utolsó falatig. Azt ne kérdezd, hogy mi volt utána, mert aztán rettenetesen éreztem magam. És ráadásul éheztek! Napokig. Csak valami ronda színű lötyöt kaptam. De már túl vagyok rajta, és egészen jól érzem magam. Azóta igazi nagy csontokat kapok, amit meg lehet rágni, enni és nem is leszek tőle beteg. De ezt is megfőzik egy kicsit, nehogy a szilánkok kárt tegyenek a hasamban.

Este megjött a Family Frost. Tudod, ami úgy csinál, hogy la-la-la-la, la-la-la. Nagyon finom süteményt árul. Már akkor érzem az illatát, mikor elindul. És amikor kinyitják a kocsi ajtaját, alig bírok magammal. Nagyon szeretem az édességet is.

Te tudod, hogy az én szimatom ötszázszor jobb a gazdáménál? Úgy bizony!

Ma nem haragudtam a süteményes kocsira. Odaálltam a sarokra és vele együtt énekeltem, hogy vaúúúúúúú, vaúúúúúú. Hát, annyira nem sikerült, de egészen meg voltam elégedve. A gazdám meg nézte, hogy mit csinálok.

Nem is értem. Hát nem hallotta, hogy énekelek? Néha olyan lehetetlen. Nem értem, hogy mit akar. Pedig nagyon figyelek rá.

Meg azt sem értem, hogy miért porolt ki a múltkor.

Elmentek itthonról és engem magamra hagytak megint. Nagyon nem szeretem, ha elmennek.

Képzeld el, hogy állandóan egyedül vagyok itthon. Nem is tudom, hogy hogyan gondolják? És ha jön valaki? Akkor mit csináljak? Engedjem be, vagy harapjam meg?

Unatkoztam, unatkoztam, egyszer csak látom ám, hogy a deszkán túl egy tollas valami mozog.

Na, gondoltam, ez jó lesz játszó pajtásnak.

Beszóltam neki, hogy „hé te”! Nem válaszolt semmit.

Ide-oda totyogott és a résen kidugta a farka tollát. Megcsiklandozta az orrom, és ettől nagyon izgatott lettem. Megint rászóltam.

– Hé te! Gyere ki, vagy én megyek be!

Ahogy megfordult, láttam ám, hogy csirke. Nem nagyon szeretem őket, mert az előző helyen engem láncra kötöttek, a csirkék meg ott sétafikáltak előttem, és birizgálták az orrom.

Mikor meg akartam kóstolni az egyiket, akkor tovább lépett én meg nem értem el, mert rövid volt a lánc.

Állandóan bosszantottak.

Na –, gondoltam, most úgy lesz, ahogy én akarom, mert ha nem, akkor rendet rakok köztük.

Csalogattam, csalogattam őket, de nem jöttek ki, csak kotkodáltak.

Jól felmérgettek.

Gondoltam egyet és beugrottam közéjük.

Először megkergettem mindegyiket, de azt sem tudtam hova kapkodjak, mert mind szanaszét röppent. A legtöbbje kirepült az ólból.

– Mit csináltok? Most meg kimentek? – vakkantottam rájuk.

Kénytelen voltam én is kiugrani az ólból, mert egy csirke sem maradt bent. Én sem akartam bent maradni.

Szaladtam az egyik után, de az csak röpködött.

– Állj már meg te ostoba! – kiáltottam rá, de az csak nem állt meg. Aztán célba vettem egy másikat.

Az is elröppült.

Na, gondoltam, akkor majd másképpen csinálom a dolgot. Óvatosan közelítettem meg egy harmadikat.

Mikor odaértem hozzá, egyből ráugrottam. Hát, olyan éktelen vértfogásba kezdett, hogy már nem bírtam hallgatni.

– Hallgass már el! Csak játszani akarok! – kiáltottam rá, de csak nem hallgatott el. Már az összes kutyát fellármázták a környéken.

Bekaptam a fejét, hogy ne hallatsszon olyan hangosan a vértfogása.

A taraja meg a szakja egy kicsit véres lett, de már nem vértfogott úgy.

Nyalogatni kezdtem, nehogy véletlenül elvérezzen! Erre olyan furcsa érzésem támadt! Mintha én már ettem volna ilyen. Egészen jó íze volt.

A mancsomat ráraktam a pipi hátára és megkóstoltam.

Csak egy kicsit. Erre úgy elkezdett rángatózni, hogy muszáj volt még egyet beleharapni.

Aztán már nem rángatózott tovább.

Nekem annyira megízlett, hogy gyorsan felfaltam. Egészen véletlenül. De tényleg véletlenül.

Aztán a tollat is megettem, hogy nyoma sem maradjon, és ne tudja meg senki, hogy mit műveltem. Azért azt már tudtam, hogy nem lett volna szabad. De, már csak miután megettem.

Tudom, hogy egy kicsit durva voltam. Csak egészen kicsit...

Ahogy körbe nyaltam a számat, csodálkozva vettem észre, hogy egészen elégedett lettem. Csak úgy odamentem a másikhoz és megkérdeztem, hogy ő akar-e velem játszani? Nagyon goromba volt. Akkorát rikkantott, hogy megijedtem.

Ijedtemben ennek is bekaptam a fejét. Ez is úgy járt, mint az előző.

Először úgy gondoltam, hogy hagyok egy kicsit belőle a gazdának, aztán meg azt gondoltam, hogy majd fog ő magának. Már éppen a harmadik után néztem, mikor kinyílt a kapu. Hazaérték a gazdámék. Farkcsóválva mentem eléjük és üdvözöltem őket.

Azok meg csak kedveskedtek, hogy „...így Bobi, meg úgy Bobi...”.

Olyan buta kérdéseket tettek fel, hogy egészen zavarba hoztak.

- Jó voltál Bobi? Nem csináltál semmi rosszat Bobi?
- Hát persze, hogy jó voltam! Én mindig jó vagyok.

Hanem az egyikük azt mondja a másiknak.

- Nem tetszik nekem ez a kutya. Túl alázas. Nem?

De aztán ott hagytak, nem foglalkoztak velem. Egyenesen a tyúkólba mentek. Mindig első dolguknak tartották a tyúkólba menni.

Hogy mit nézegettek azokon a ronda vértfogós tyúkokon? – fogalmam sem volt.

Egyszer csak hallom ám, hogy mérgelődnek.

Mindjárt tudtam, hogy baj van. De, hogy honnan? Fogalmam sem volt. A lényeg az, hogy tudtam: baj van!

Hát persze! – jutott eszembe. Nem hajtottam be az ólba a csirkéket. Meg aztán én számolni sem tudok. Mert, akkor mindjárt láttam volna, hogy kettő hiányzik.

Persze a gazdámék rögtön megszámozták őket, és keresték a hiányzókat.

Minden bokrot megnéztek. Hívogatták őket. Pi-pi-pi-pi-pi-pi...

Én is úgy tettem, mintha kerestem volna.

Egyszer csak meglátták a maradék tollakat. Olyan ostoba vagyok! Hogy miért nem ettem meg azokat is!

Először patkányt emlegettek, de aztán azt gondolták, hogy én úgy sem hagytam volna, hogy rohangáljanak az udvarban. Idejük sem lett volna elkapni a csirkéket.

Aztán egyikük rám nézett és azt mondta, hogy ez a *disznó kutya* volt. A másik azt mondta, hogy „nem létezik”. Vitatkoztak egy darabig. Egyikük védett és ez nagyon jól esett. A másik megvádolt.

– Gyere ide Bobi – szólt rám az egyik, de én nem mertem odamenni. Még rájuk sem mertem nézni.

Na! Mindjárt tudták, hogy csakis én vagyok a bűnös.

Rögtön rájöttek, hogy én rendeztem lakomát..

– Ugye te etted meg a tyúkokat? – kérdezte az egyik haragosan.

Naná, hogy én voltam! Én ettem meg, de csak egy kicsit. Miért nem értették meg? Nem tudom.

De, hogy mégis honnan tudták olyan biztosan, hogy én voltam? Mert lehetett volna más is.

Hát... a bundámon egy szál por nem sok, annyi nem maradt, úgy kiporoltak. Nem is felejttem el, míg élek.

Három napig olyan éhes voltam, de olyan....

– Te! Nincs egy kis csontod? Még most is éhes vagyok, ha rágondolok.

Ja, meg álmos is. Jó éjszakát.

Még egyszer Bobiról

Jaj, de jól esik nyújtózkodni. Meg ásítózni is a jó meleg vacson. Egy kicsit lusta vagyok, de mit csináljak? Majd később ugatok.

Most a ládámban alszom, mert a bejárat tele van cipővel. Elfoglalják a bejárat előtti helyemet. A múltkor szétrágtam egy-két cipőt.

Hát, már ez sem tetszett a gazdámnak. Állítólag nem párosával rágtam szét. Hagytam nekik is belőle egyet-egyet. Ne mondják, hogy irigy vagyok, de a maradékot szétverték a fejemen. Jó nagy púp nőtt rajta.

Nekem már semmit sem lehet tenni, ami érdekes, mert mindig kikapok érte.

Egyszer mikor elmentek, olyan sokáig voltak távol, hogy mérgemben mindent odahordtam a kapuba, hátha hamarabb hazajönnek.

Szépen sorba raktam a cipőket, a fémvödröt, az öt kilós kalapácsot. Bár az nem volt könnyű, de azért oda vittem.

Mikor hazajöttek, nem bírták a kaput kinyitni.

Hogy ezek milyen ügyetlenek!

Ezután semmit sem hagytak az udvaron amivel játszhattam volna. Ott van ugyan a sok labda, de egyedül nem tudok velük mit kezdeni.

Na, kitaláltam, hogy a nagy pöttyös labdát jól körül rágom. Először hiába próbálkoztam vele, mert mindig lecsúszott a fogamról. De aztán csak elkaptam. Belemélyesztettem a fogam és megharaptam.

Hogy örültem, mikor sikerült! Csak ahogy leakadt a fogamról, füttyülni kezdett. Jól megrágtam, hogy hagyja már abba! Aztán meg is tapostam.

Olyan lapos lett, mint a palacsinta.

– Na így már egészen más – gondoltam – most már meg tudom fogni a fogammal, és oda tudom vinni a gazdámnak. De neki ezután nem kellett. A kerek jobban tetszett. De, hogy miért? Fogalmam sincs. Olyan különleges, mint a fokhagymamártás.

Megint hoztak egy másik nagy labdát, amit én nem bírok a számba venni, de ezzel meg ők játszanak. Én meg rohangálok a labda után. Hogy én milyen buta vagyok! De nagyon szeretem, ha foglalkoznak velem. Odavitettem nekik a kis labdát, de nekik nem kellett, mert ha én felugrottam és elkaptam, nem adtam ám oda nekik!

Hogyne! Hogy újra eldobják?

Csak pattogtatták a nagy kerek labdát és velem nem törődtek. Vagyis, nem akarták, hogy elkapjam. Hogy én is játszhasam velük. Erre én olyan magasra ugrottam, hogy mégis elkaptam. Hiába könyörögtek, nem adtam nekik addig vissza, míg ki nem lyukasztottam.

Ez is füttyülni kezdett. Erre a gazdám állandóan azt kérdezte, hogy „mit csináltál” „mit csináltál”?

– Hát mit csináltam volna! Kiengedtem a füttyülőjét. Legalább ezt is meg tudom ragadni a fogammal.

Képzeld, jött hozzám egy kisfiú. Úgy megörültem neki, hogy hangosan üdvözöltem. Vaúú, vaúú. De ő megijedt a hangomtól.

Én láttam, hogy kicsi és gyenge, ezért nem bántottam volna. Csak egy kicsit szerettem volna vele is játszani.

De milyen aranyos volt! Úgy hívták, hogy Viktorka. A saját kezéből adott kekszket, és én olyan finoman vettem el, hogy észre sem vette.

Jó lett volna a kezét kicsit körülnyalogatni.

Azt mondta, hogy sicc. Illetve úgy, hogy” csic”, „csic”, mert meg volt fázva. Vagy még nem tudott beszélni. De én megértettem. Rohantam a kerítéshez, hátha tudok neki egy macskát fogni.

Sajnos nem sikerült.

Na, majd legközelebb.

Aztán képzeld, odadobta nekem a labdát. Hát nem aranyos? De azt nem szerette, hogy nyálas lett. Állandóan törölgette a kezét.

Én szándékosan nyálaztam be, hogy ha ráütök a mancsommal, egyenesen oda pattanjon Viktorka lábához. Azt mondta, hogy „puj, puj, kocos”. Hát milyen legyen?

A papája felvette Viktorkát, és én egy kicsit megnyaltam a lábacskáját. Csak egy kicsit.

Csak azt akartam, hogy tudja, nagyon megkedveltem.

Hű de finom kis bőre volt.

Sajnos nagyon hamar elmentek. Felültek egy kétkerekű talicskára. Ez is tetszett. Imádom a kerekeket. Főleg rágni. Ha meg csenget, egészen oda vagyok a hangjától.

Szeretek mellette futni és aztán egy nagyot beleharapni.

Kár, hogy elmentek. Gyertek máskor is! – néztem utánuk sóvárogva .

Mostanában elég sok idegen ismerős jön hozzánk. Én azonnal megkedvelek mindenkit, csak labdázzanak velem. Barátságosan nyújtom nekik a praclimat, hogy megfogják és a hasukra csapok, hogy velem foglalkozzanak.

Aztán igyekszem a kedvükre lenni. Minden labdát odahordok, ami az udvarban van, de hát sajnos nagyon kevesen játszanak velem és nagyon rövid ideig.

Nem értik meg, hogy a játék nagyon fontos, mert a játék jó. Értetlen egy népség.

Sajnos, ma rettenetes dolog történt velem.

Megfürdettek. Érted? Egész egyszerűen megfürdettek!

Kikötöttek a kerítéshez, hoztak egy pacsuli szagot, és azzal bedörzsölték a gyönyörűséges bundám.

Pfűűűű! Micsoda szaga volt!

Utána azzal a szörnyű locsolóval eláztattak. Brrrrr..

Borzasztó volt. Nagyon nehezen viseltem el.

Mikor leoldották a láncot, én úgy megráztam a bundám, de úgy, hogy mindenkit lefröcsköltem a rajtam lévő vízzel.

Csak úgy menekültek előlem. Aztán első dolgom volt, hogy a homokban meghemperegjem.

Na. Így volt tökéletes.

Hát.. nem mondom, mindjárt nem volt olyan nagyon melegem, de akkor is! Nem szeretem a vizet és kész.

Csak annyi kell, amennyit belefetyelek. Hajaj! Az untig elég.

Bár.. a fürdés után olyan jól aludtam, hogy még a nyálam is elcsorgott. Aludj te is. Álmodj szépeket. Én is szépet álmodom. Sok szép csontocskát. Jó éjszakát.

KUTYA MACSKA BARÁTSÁG

Cirmi cica föl-, s alá járkált az udvaron. Farkát magasra tartotta. Hol erre, hol arra tekingetett, de semmi érdekeset nem látott. Még a verebek is házon kívül voltak.

A cinegék a reggeli után vadászni mentek. Megették a nekik kiszórt napraforgót és utána legyeket, bogarakat kerestek.

Mert, ugyan nem kellett volna őket állandóan etetni, de ha már egész télen ott ettek, hát az emberek nem sajnálták tőlük azt a kis napraforgó magot.

Nagyon kényelmes volt ez a madaraknak, az embereknek, meg kedves látvány. Ezért, minden nap telerakták a madáretetőt.

Persze, nem csak a cinegék voltak ingyen kosztosok, hanem, járt oda minden féle, fajta madár.

Megfordult ott a meggyvágó, a kerti geze, királyka, a sordély, meg a többi. A verebekekről nem is beszélve.

Az emberek nagyon szerették a madarakat, azért etették őket.

A napraforgó mag héját ugyan leszórták a földre, mert hát mit csináljanak vele? Terítve volt az etető alja. A ház gazdája lesöpörték a földre és az ott elporladt.

A napraforgó rostos héja lazította a földet, könnyebb volt felásni és virágot ültetni bele.

Cirmi körbejárta a madáretetőt és sűrűn csóválta a fejét.

– Micsoda egy rendetlen társaság – morgolódott – megesszik a napraforgó belsejét, a héját meg csak úgy elszórják a földön.

Talán én seperjem fel? Na, várjatok csak! Majd eligazítalak én benneteket, ha visszajöttök – fenyegette meg őket magában, mert senkihez nem tudott szólni.

– Hát ez meg mi? – kiáltott felháborodottan – minden szőlőfürt meg van csipkedve! Ennek a fele sem tréfa. Most már komolyan tennem kell valamit az ingyen élők ellen.

Nyávogott jobbra, nyávogott balra, morgolódott és nagyon mérges volt.

– Hát neked meg mi a bajod? – kérdezte egy arra repülő feketerigó – úgy morgolódsz, mint akinek a farkára léptek.

– Mi közöd hozzá? – förmedt rá Cirmi gorombán.

– Jól van, na! – én csak barátságosan érdeklődtem, a hogyléted felől – mondta s ezzel rárepült az egyik szőlőfürtre.

Hegyes csőrével jó nagyokat csipett a szemekből, és szemmel láthatóan élvezte az édes lét.

– Most megfogtalak! – ugrott oda Cirmi, de elkésett. A rigó fürgén felröppent a fűzfára.

– De goromba lettél egyszerre! Mi történt veled? Az előbb még semmi bajod nem volt.

– Dehogy nem! Nagyon is, hogy volt! És az előbb is goromba voltam.

– Igaz – vakarta meg feje búbját a feketerigó – elfelejtettem.

– Na és mi bajod?

– Még kérded? – nyivákolt továbbra is Cirmi.

– Hát, akkor kérdezni sem szabad?

– Szabad, csak nem ilyen mihaszna tolvajoknak, mint te.

– Na, na, na! Rólam beszélsz? – nézett szét a feketerigó, de nem látott senkit a közelben.

– Persze, hogy rólad. Úgy teszel, mintha nem tudnád.

– Ugyan mi az ördögöt kellene tudnom?

– Hogy tilos a szőlőfürtöket megdézsmálni.

– Mi a manó! És mióta? És miért? Mert eddig nem tudtam.

– Mert az nem a tiéd!

– Hanem kié?

– A gazdámé.

– Érdekes. A múltkor itt járkált az udvaron. Ugye róla beszélsz?

– Igen. Na és? – kíváncsiskodott Cirmi – elzavart ugye?

– Tévedsz kis barátom. Nagyon is örült nekem.

– Az nem lehet!

– De bizony. Én csipegettem a szőlőt, mint most és meglátott. Megállt, mondott valami barátságosat, és másfelé ment, hogy ne zavarjon a reggelizésben.

– Hogy te mennyire tudsz füllenteni!

– Hallod-e? Ne mondj nekem ilyeneket. Én mindig igazat mondok! Ezt jegyezd meg magadnak! – füttyentett oda mérgesen a feketerigó – nem is beszélek veled tovább te kellemetlen alak – mondta, és elrepült.

– Nagyon helyes! Jobb, ha vissza sem jössz! Ne is gyere, mert megritkítom a farkolladat! Te ingyenélő! – kiáltott utána.

– Legalább ezt is intéztem! Undok kis szőlő tolvaj! Még, hogy megengedte a gazda a szőlőlopást! Hogy ezek mire nem képesek egy kis ingyen kosztért!

Jöjjenek csak vissza a cinegék! Azokat is elrendezem az már biztos! – mondta gőgösen.

Magasra tartotta a fejét, és továbbra is méltóságosan sétálgatott le, s föl, mintha ő lett volna a ház gazdája.

Már egy jó ideje mászkált, mikor egy sün jött vele szemben. Eléje ugrott és megállásra kényszerítette.

– Hova, hova olyan sietősen? – kérdezte.

– Magánügy – szólt a sün, és ki akart térni a cica elől.

– Tévedsz te kis sárkefe, ez magánterület. Ide tilos a belépés idegeneknek.

– Mi az, hogy idegen? Én már régóta itt lakom.

– Mit nem mondasz? Neked még lakásod is van? – gúnyolódott Cirmi.

– Képzeld, van! Nem úgy, mint neked, aki mindig a gazdája nyakán lóg.

– Na, álljon meg a sünmenet. Mi az, hogy a gazdám nyakán lógok?

– Miért? Talán nem igaz?

Vedd tudomásul, hogy a gazdám ragaszkodik hozzám, ő akarja, hogy vele lakjam és nagyon is szeret engem.

– Persze, mert állandóan dorombolsz, hízelegsz neki te szőrösömó.

– Micsodaaa? Az én bundám gyönyörű, fényes és tiszta. De a tied milyen? Mi?

– Mi bajod van az én bundámmal? Én tökéletesen meg vagyok vele elégedve. Ez legalább hasznos és nem úgy, mint a tied.

– Hasznooos? Ha-ha-ha! És tedd hozzá, hogy koszos és bűdös! Pfúj! Ugyan mi haszna van egy ilyen bundának? Még csak nem is melegít!

– Hogy milyen? Hát majd mindjárt megmutatom te nyavalyás macska, ha nem engedsz rögtön utamra – gömbölyödött össze, és Cirmi lába közé gurult egyenesen a hasa alá.

Cirmit megszúrták a tüskék és nagyon mérges lett.

Dühében fújt és odakarmolt süninek.

De bizony, hogy rosszul tette. Süni felálló tüskéi úgy összevissza szurkálták, hogy csupa vér lett hófehér bundája.

Eszeveszettül nyávogott, mint akinek tényleg a farkára léptek.

De süni is megijedt a hangos nyivákolástól, és míg Cirmi magát sajnálta, gyorsan begurult egy bokor alá.

Hát, Cirmi nagyon megjárta. Az biztos, hogy többet nem kezd ki a sünival. Legalább is ha összegömbölyödik. Nyalogatta égő talpát, hasát, de nem akart múlni a fájdalom.

Szentül megfogadta, hogy ha felgyógyul, és nem számít rá a süni, olyat karmol a képébe, de olyat!...

A sünnnek is roppant kellemetlen volt ez a találkozás. Sajnálta is az esetet, mert egyébként nagyon békés állatnak tartották. De hát Cirmi magára vessen. Miért kötekedett vele?

Míg Cirmi sebeit nyalogatta, megérkeztek a cinegék.

Nagy cincineléssel megszállták a madáretető, és törték a napraforgómagot keményen.

Fél szemmel azért Cirmit figyelték, mert nem bíztak meg benne.

Igaz, ők senkiben sem bíztak, de Cirmiről gyanús történeteket hallottak.

Többek között, hogy nem veti meg a madárhúst, és hogy már láttak sárga cinege szárnytollat a földön.

Egy cinege nem veszíti el csak úgy a szárnya tollát.

Szóval, szemmel tartották.

Cirmi nagyon oda volt. Megalázták, önérzetében megbántották, és még tetteleg is bántalmazták. Ráadásul vissza sem tudta adni. Na, ez fáj a legjobban. Még a cinegék is idegesítettek.

– Csend legyen már odafönn! – kiabált rájuk.

A cinegék elképedtek.

– Nézd a kis hisztérikát! Tán belegázoltak a lelkivilágodba?

– Csend legyen, vagy felmászom hozzátok!

– S akkor mi lesz te kis törpetigris?

Fájós láb ide, fájós láb oda, Cirmi felszaladt a madáretetőn. A cinegék szétrebbentek.

Egy darabig vártak a közeli fán, aztán végleg elrepültek.

– Na, végre! Most már nyugtom lesz – nyalogatta tovább sebeit.

Másnap Cirmi a szokott módon pattant fel kis kosárágyából, amit a gazdija készített neki, de rögtön le is ült.

Talpai égtek, sajogtak.

– Biztosan mérgezetek voltak a tüskék – villant át a fején, és éktelen nyivákolásba kezdett.

Gazdája nem tudta, hogy mi történt vele.

Nézegette, simogatta, kérdezgette, becézgette, de Cirmi nem akarta abbahagyni a keserves nyávogást.

– Hát ennek a jószágnak valami baja van az biztos – gondolta – nem szokott ez így nyivákolni. Már az este is furcsán viselkedett.

– Mi bajod drága kiscicám? – kérdezte egyre a gazdi.

Cirmi nem felelt, csak egyre nyávogott.

– Ennek a fele sem tréfa! Gyere, picim elmegyünk a doktor bácsihoz.

Cirmi alélтан hagyta, hogy gazdája a nyitott kosár-kofferbe tegye. Alá puha párnát rakott, és sietett vele az orvoshoz.

A doktor előszobájában több állat is várakozott, és Cirmi utálva nézte őket.

Az egyik kutya gazdája egy kövér képű testes úr –, aki különben hasonlított a kutyájára – megszólalt.

– Jaj, de édes kis cicamica! – és megsimogatta Cirmit.

Cirmi úgy megkarmolta a kezét, hogy kiserkent a vére. S ahogy odahajolt, még be is pancsolt neki.

Az öregúr felháborodásában felugrott, és dühösen kiabált Cirmire.

– Te ronda kis dög! Hát nem megkarmolt? Ez életveszélyes! Miért nem teszik zárt ketrecbe?

Cirmi gazdája nem győzött elnézést kérni. Hogy nem szokott ilyet csinálni, csak tegnap óta valami baja van, különben tényleg egy aranyos cica.

Az öregúr egyre csak háborgott. Ráadásul már a kutyája is ugatott Cirmire. Óriási káosz lett.

A többi kutya is ugatni kezdett, mire kijött az orvos.

Alig tudott rendet tenni. Rögtön látta, hogy Cirmi az oka a felbolydulásnak. Gyorsan bevitte a rendelőbe, és megvizsgálta.

– Aha! Te összeütköztél a sün tüskéivel. Látom a nyoma-
it. Na, gyere, lefertőtlenítjük, és egy óra múlva kutya bajod
lesz.

Az orvos valami sárga csípős folyadékkal bekente Cirmi talpát
és hasát. Ettől még jobban fájt, égett a szúrás helye. Cirmi nem
hazudtolta meg magát. Odakarmolt a dokinak is.

Csakhogy a körmei lecsúsztak a doki kesztyűjén. Meg aztán a
doki is számított rá.

– Hohó! Te nagyon harcias vagy. Nyilván ezért kerültél
összeütközésbe a sünnel.

Gyorsan elővett egy tűt és beadott valami injekciót Cirminnek,
miközben jól leszorította a nyakát.

Cirmi kapálózott, de hiába.

– Jó! – mondta a doki – készen is vagyunk. Ezt a kis tab-
lettát az ennielőjába kell tenni három napig. Aztán egy hét
múlva újra látni akarom.

Cirmi gazdája egész úton udvarolt neki. Először megdor-
gálta, amiért megkarmolta a kutya gazdiját, de ugyanakkor úgy
látta, hogy nem ártott neki. Meg aztán így nem kellett várakoz-
ni, hamar bejutottak a dokihoz.

– Nem hiába mondják, hogy a kutyák, macskák hasonlí-
tanak a gazdáikra. Azok meg órájuk – motyogta, és már ő is
haragudott a kutya gazdájára.

Mire hazaértek, a cica úgy aludt, mint a bunda. Akár száz
egér is táncolhatott volna rajta. Ő ugyan nem ébredt fel három
napig.

Gazdája már megijedt és vitte volna újra a dokihoz, mikor
Cirmi felállt a kis kosarában, farkát felfelé tartotta, és úgy dör-
gölődött gazdájához, mintha bocsánatot akart volna kérni.

Közben dorombolt világnak.

Újra a régi aranyos kiscica lett.

Cirmi alaposan kialudta magát, és nagyon jó kedve lett. Felmászott gazdája nyakába és állandóan a fülébe dorombolt.

– Énekelj csak micókám – biztatta a gazdája – jaj de nagyon szeretlek. Ugye tudod, hogy szeretlek?

Cirmi csak duruzsolt és pusztit lehelt nyakába. Bajuszával megcsiklandozta, és meg is nyalogatta. Gazdija oda volt a boldogságtól.

Kényeztette, minden jóval etette.

Ám Cirmi egyszer csak megunta a dédelgetést, és kivágyott a szabadba. Odament az ajtóhoz, és kaparni kezdte.

– Ki akarsz menni? Jól van édesem. Eredj csak, de vigyázz magadra. Nehogy megint baleset érjen – és kiengedte Cirmit az udvarra.

A cica végig ment az udvaron és elhatározta, hogy kibékül a barátaival.

Nem bánja, ha a cinegék leszórják a mag héját, nem haragszik a rigóra, ha szemezgeti a szőlőt, és hagyja hadd menjen útjára a süni, ha kedve tartja. Bár egy kicsit mérges volt rá, amiért annyit kellett szenvednie, de nem nagyon.

Úgy gondolta, hogy meg is mondja nekik. Csak hogy az udvaron nem volt senki. Várt, várt, de sokáig nem jött egyik barátja sem. Megint ide-oda sétálgatott feltartott farkkal, de hiába.

Este szomorúan feküdt le puha kis cicapárnájára, és reménykedett, hogy majd holnap jönnek a barátok. De azok sem másnap sem azután nem jöttek.

Cirmi búskomorságba esett.

Gazdája újra elvitte a doktorhoz, de az azt mondta, hogy nincs semmi baja. Legfeljebb egy társ hiányzik neki.

– Még egy macska? – töprengett a gazdi, de attól félt, hogy Cirmi féltékeny lesz, és akkor állandóan veszekedni fognak. Gondolkodott, gondolkodott és akkor eszébe jutott valami...

Egy nap mikor a cica felébredt, kinyújtóztatta magát cicapárnáján, evett egy keveset nehogy elhízzon és sietett ki az udvarra. Mint minden reggel most is reménykedett, hogy barátai vissza-

térnek és minden úgy lesz, mint régen. De, ahogy végig sétált az udvaron, nem látott egy árva lelket sem. Az udvar üres volt. Cirmi elindult befelé, mert úgy gondolta, hogy nem vár többet a barátaira, úgy sem jönnek.

Ahogy ballagott az ajtó felé, furcsa mocorgást hallott a bokor alján. Odaugrott, hogy megnézzé, ki az, mi az? Mikor meglátta, bizony elképedt.

Ilyet még nem látott.

Akkora volt, mint ő, négy lábbal, és a hátsó lábánál farkat látott. Igaz, hogy kicsi, de bajusza volt, és a bundája is tisztára olyan, mint az övé. Csak egy zavarta. Akkora füle volt, hogy még illet tényleg nem látott.

– Hát te ki vagy? – kérdezte halkán, nehogy megijessze.

– Én a tapsifüles vagyok.

– Aha! Értem már miért van ilyen hosszú füled. És füvet eszel? Tán ég a gyomrod?

– Nem. Nagyon szeretem a füvet. Ha fű van, más nem is kell.

– Nahát! És tejet nem iszol?

– Azt sem tudom mi az.

De hát te úgy hasonlítasz rám. Vagyis hát... ha nem lenne ekora füled... meg a farkad nagyobb lenne...

– Mi bajod van neked a fülemmel? Már másodszorra említéd a fülem.

– Jaj, ne haragudj! Nem akartalak megbántani, csak nekem egy kicsit furcsa.

– Nekem meg a tied furcsa. Így aztán kvittek vagyunk.

– És mit tudsz még azon kívül, hogy egyfolytában álmélkodszt rajtam?

– Hát.. izé.. nem is tudom.

– Na, jó akkor én megyek – szólt a tapsifüles.

– Menjél csak – szólt bátortalanul Cirmi – nem akarsz véletlenül a barátom lenni?

– Majd még meglátom. Annyira különbözünk egymástól.

– Mikorra látod meg. Holnapra?
– Lehet – szólta a nyuszi és elugrált. Két ugrás között még visszaszólt – ha a barátod is leszek, azért nem kötöm le magam, úgy hogy ne várj tőlem sokat. Szóval semmit nem ígérhetek.

– Kár – mondta szomorúan Cirmi, és elindult visszafelé az udvaron.

Hát, ahogy megfordult, szembetalálta magát egy másik négylábúval.

- Jaj de megijesztettél! Téged ismerlek, te a kutya vagy.
- Vaú, így van. Honnan tudod?
- Láttalak már a dokinál.
- Engem? – képedt el vaú – biztos, hogy engem láttál?
- Hát, legalább is így nézett ki, mint te.
- Nem is kérdezed, hogy hívnak?
- Hogy hívnak? – kérdezte egykedvűen Cirmi.
- Zsömlének.

Cirmi hahotázni kezdett, és még a könnye is kicsordult.

Zsömle megsértődött.

– Nem tetszik a nevem? Cirmi észbe kapott. Bocsáss meg, nem erről van szó. Csak eszembe jutott valami. Különbösen szép neved van – sütötte tekintetét.

- És neked?
- Cirmi vagyok.
- Neked is szép neved van.

Te Cirmi mondok neked valamit.

- Mondjad.
- De nem haragszol meg?
- Nem.
- De igazán nem haragszol meg?
- Nem! Csak mondjad már!
- Hát jól van, akkor mondom.
- Jaj, nekem! Nyögd már ki!
- Van már barátod?

Cirmi elgondolkodott.

- Majd holnap megtudom.
- Te Cirmi! Lehetnék én a barátod?
- Nem is tudom. Lehet, hogy holnap már lesz egy barátom.
- De én már ma a barátod lennék.
- Már ma?
- Igen. Igen. Lehetnék? – lelkesedett Zsömle.
- De hát annyira különbözünk egymástól!
- És az baj?
- Hát, tulajdonképpen nem. Egyáltalán nem.
- Jaj de jó! Akkor mostantól barátok vagyunk.
- Igen, de tudsz te fára mászni?
- Véletlenül nem tudok, de tudok ugatni.
- Dorombolni tudsz?
- Azt sem tudok, de ugatni azt tudok.
- Egeret tudsz fogni?
- Még nem próbáltam, de a te kedvedért megpróbálhatom.

– És nyávogni tudsz? – kérdezte most már bátortalanul Cirmi.

Zsömle elszomorodott.

– Mondtam, hogy csak ugatni tudok. Te mindig olyat kérdezel, amit nem tudok. Én is tudnék neked olyat mondani, amit te nem tudsz.

- Ugyan mi az? – kérdezte flegmán Cirmi.
- Vedd tudomásul, hogy én védelmezem a házat. Jelzem ha, valaki jön. Nem engedem be az idegeneket. Megvédem a gazdát és téged is, hogy éjszaka nyugodtan tudjatok aludni.
- Ez minden?
- Mi az? Neked ez nem elég? És te mit csinálsz azon kívül, hogy dorombolsz, meg nyafogsz te elkényeztetett szőrpa-macs? Nem is érdemled meg, hogy a barátod legyek – fordított neki hátat Zsömle.

Cirminek eszébe jutott, hogy tulajdonképpen nincs is barátja.

Mindenkit elüldözött az udvarból, a tapsifüles meg nem akar barátkozni.

Nagyon elszégyellte magát, és utána kiabált Zsömlének.

– Kérlek, várj! Ne haragudj. Igazad van. Legyünk barátok – könyörgött most már ő.

Zsömlének kétszer sem kellett mondani. Össze-vissza nyalta Cirmit örömeiben.

Cirminek ez nem nagyon tetszett, mert gusztustalannak találta, de tűrte egy darabig. Aztán el kezdett futni, Zsömle meg utána. Cirmi nagyon tolakodónak találta ezt a barátságot, és felfutott a fára.

Zsömle lent ugrált örömeiben, hogy van egy barátja.

Cirmi meg fent morgott a fán.

– Van.... De milyen barátság ez?

Kutya-macska barátság.

– v é g e –

